Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 14 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pluta rătăcită

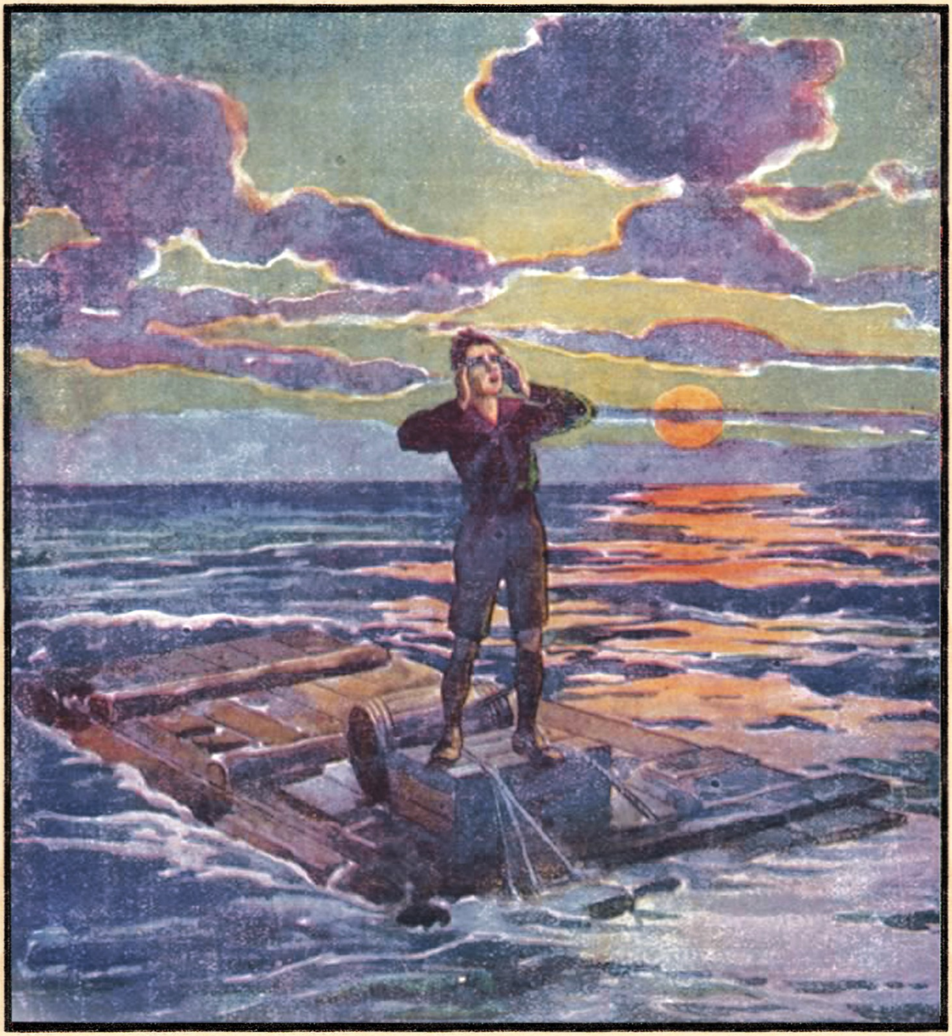

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Pluta rătăcită

Nr. 14

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Furtuna

Marea de Oman e partea cea mai septentrională a Oceanului Indian. Ea formează un trapez neregulat a cărui bază ar fi la sud iar partea superioară la nord; se mărgineşte la est cu Arabia, la nord cu Persia şi Belucistanul, la vest cu Imperiul Indian şi la sud se prelungeşte în imensitatea Oceanului Indian propriu zis.

Două regiuni ale acestei mări sunt în special brăzdate de nave. Două linii de navigaţie o străbat: una de la marea Roşie la Bombay, cealaltă tot de la marea Roşie la Colombo din Ceylan, în care ultim port nu se opresc de cât navele care merg mai departe, fie în Australia, fie în China, în Japonia, sau în insulele Pacificului.

Între aceste căi mai frecventate se întinde un spaţiu larg de mare, prin care vapoarele nu trec aproape nici odată, afară numai dacă nu sunt împinse de vânt sau de furtună, ceea ce nu li se întâmplă de cât vaselor cu pânze.

Într-una din acele dimineţi cu ceaţă, în care nu se ştie la ce înălţime e soarele, o plută perfect pătrată plutea pe mare. La mijloc avea prinsă de un catarg o velă triunghiulară.

Ea plutea lin pe marea liniştită abia încreţită de briza uşoară, ce sufla din spre sud-sud-vest.

Curând briza încetă cu totul; vela cea mare şi celelalte două mai mici fixate de catarg cu ajutorul unor vergi căzură moi şi, după câteva minute pluta se imobiliză complet.

Atunci, unul din cei patru inşi, care se găseau pe plută rosti aceste cuvinte:

— Pluta nu mai lasă urmă, ne-am oprit; acalmie absolută.

— Asta nu ne va face să ajungem mai repede la Mahe în Indii, mii de pipe! exclamă o altă voce.

— Să sperăm, zise altă voce, că vântul se va ridica din nou în momentul în care soarele, ajuns la zenit, va risipi ceaţa.

— Atunci, bun merge, zise altă voce, care se cunoştea imediat că e a unuia din acei negrii africani, care au învăţat italieneşte, fără a-şi pierde acea bâlbâială copilărească proprie limbii lor.

Cine erau oare acei patru indivizi de pe pluta, ce rătăcea pe marea de Oman?

Erau cei trei cercetaşi din Italia, Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart, împreună cu Zomba, negru abisinian.

După ce trecuseră Atlanticul cu aeroplanul şi câştigaseră astfel premiul Carnegie de cinci milioane de franci, cei trei cercetaşi hotărâseră să se servească de acea avere spre a face înconjurul lumii şi a-şi petrece în aventuri robusta lor adolescenţă.

În urma unor peripeţii extraordinare străbătuseră Africa, urcând Congoul şi trecând prin Abisinia se îmbarcaseră la Gibuti pe o goeletă, pe care o închiriaseră şi luptaseră împotriva marinarilor care-şi uciseseră pe căpitan şi în momentul în care erau să fie învinşi daseră foc corăbiei.

Pentru a scăpa de incendiu cei trei cercetaşi şi negrul, construiseră o plută şi se depărtaseră cât mai repede de corabia în flăcări, care se scufundase apoi în mare.

În afară de plută, naufragiaţii mai aveau şi o mică barcă dintre acelea care servesc vaselor comerciale ca să facă legătura cu ţărmul când au ancorat în vreun port.

Dar, coaja aceea de nucă era prea mică şi prea fragilă ca să poată duce pe cei trei cercetaşi, pe negru şi proviziile lor. Iată de ce fuseseră nevoiţi să construiască o plută, care le oferea mai mult spaţiu, mai multă comoditate şi mai multă siguranţă.

Catastrofa care-i azvârlise pe câteva scânduri se petrecuse în noaptea din ajunul zilei în care îi găsim îndurând cu un curaj plin de stoicism profunda acalmie a mării învăluite în ceaţă.

Dintre cei trei cercetaşi cel mai indicat să comande în asemenea împrejurări era Jean Bart, care căpătase multe cunoştinţe tehnice pe când studia la Roma ca să se prezinte la şcoala navală din Livorno.

Astfel autoritatea care de obicei era rezervată lui Raimondo Balsan, cel mai mare dintre cercetaşi şi şeful expediţiei, trecuse în mâinile lui Jean Bart din momentul în care se urcaseră pe lată deci, de ce, în loc ca Jean Bart să fi stat jos, sau în picioare, în vreun punct oarecare al plutei, se găsea în fund, ţinând cu dreapta cârma rudimentară pe care tot el izbutise s-o construiască pe plută.

Astfel că acele scânduri abia legate între ele aveau totuşi o regularitate în mişcare, când vântul umfla velele cu care fuseseră prevăzute.

Jean Bart putea, orientându-se după soare, care în momentul

acesta era invizibil, dar care strălucise toată dimineaţa, să conducă mersul plutei spre unul din punctele cardinale. Nu era totuşi sigur că naviga spre ţărmul cel mai apropiat, căci ignora poziţia lor exactă pe mare şi mai ales fiindcă n-avea nici cel puţin o busolă de buzunar, care să-i fi servit în lipsa astrelor cereşti ca să se menţie în cel mai râu caz în direcţia vreunui port oarecare.

Şi, când ceaţa ascunse soarele, schimbările succesive în orientarea velelor demonstraseră lui Jean Bart că vântul devenise, unul din acele vânturi capricioase, care suflă în toate direcţiile; şi cei trei cercetaşi nu ştiau în fond, dacă mergeau spre sud, spre nord, spre est, sau spre vest.

Cu alte cuvinte erau absolut rătăciţi. Şi când vântul încetă cu totul şi pluta nu mai fu decât o epavă de scânduri purtată la întâmplare de curenţi maritimi, ignoranţa totală a locului fu absolut iremediabilă.

Dar, cei trei cercetaşi trecuseră prin întâmplări şi mai grave!

Şi cum, între bagajele care erau solid legate în mijlocul plutei, îndărătul catargului, aveau provizii pentru o lună, aveau convingerea că în acele treizeci de zile jocul curenţilor şi al vântului îl va împinge spre vreun ţărm.

Cunoştinţele geografice ale lui Jean Bart le permiteau să ştie că se găseau la o oarecare distanţă, spre sud de coastele occidentale ale Indiilor engleze.

Această deducţie era bazată pe faptul că în momentul incendiului barca se găsea la nord de insulele Laquedive. Ştiind că dincolo de acestea se găsea ruta maritimă din Marea de Oman, care merge de la Marea Roşie la Bombay, trăsese o mulţime de deducţii ştiinţifice care îi redase speranţa făcându-l să le-o insufle şi camarazilor săi.

El le demonstrase că într-o perioadă de treizeci de zile, pluta, ori cât de încet ar fi mers ar fi ajuns, însfârşit – ţinând seamă de regularitatea vântului în Oceanul Indian – sau pe coasta Indiilor, sau în faţa insulelor Laquedive, sau pe una din marile rute maritime din Marea de Oman.

În primele două cazuri, ar fi fost salvaţi, fiind aproape de uscat; în cel de al doilea aveau probabilitatea să se întâlnească cu vreun mare transatlantic sau cu vreo navă de cursă lungă, care face cursa între Marea Roşie şi Bombay, sau Colombo în Ceylan.

Şi ceaţa nu turbură nici în dimineaţa aceea sângele rece al lui Marius Colombo, bucătarul de pe bord, care pregătea mâncarea.

Împreună cu proviziile transportate de pe goeletă, cercetaşii, nu uitaseră să ia şi una din acele maşini de gătit care servesc pe orice vas, când, din capriciu, sau din necesitate trebuie să se gătească pe punte.

Combustibile nu lipseau deoarece, pe plută erau azvârlite grămadă bucăţi de scânduri şi de lemne, care puteau alimenta focul timp de mai multe zile.

Marius care era totdeauna prevăzător, luase de pe corabie o tablă de fier pe care o scosese din podeaua bucătăriei şi o bătuse în cuie într-un colt al plutei, în apropierea cârmei.

El aprinsese focul în maşină şi pusese deasupra singurul vas de bucătărie pe care-l luase de pe corabie: un ceaun, în ceaun era apă de băut, din care avea un butoiaş plin.

În apă, Marius pusese o bucată de slănină şi legume conservate şi, plin de încredere, supraveghea cu atenţie fierberea ingredientelor, care avea să se transforme într-o supă delicioasă. Şi cu un râs sonor, care-l caracteriza, el exclamă cu convingere:

— Mii de pipe! Calmul ăsta a sosit la momentul oportun. Dacă marea ar fi fost agitată ar fi răsturnat la sigur, ceaunul şi conţinutul lui şi pierderea ar fi fost ireparabilă, căci vă jur că n-aţi mai mâncat, niciodată o supă ca asta. Mii de pipe! Cred că n-am preparat în viaţa mea una mai bună.

Trebuia ca cineva să fie înzestrat cu un profund optimism ca să ia în sens absolut literal declaraţiile lui Marius. Dar se vede că tovarăşii săi şi negrul erau de aceiaşi părere de oarece se apropiară cu toţii ca să aspire aburul care se ridica din ceaun; şi Jean Bart, care lăsase sârma exclamă cu convingere:

— Excelent!

Şi câteva minute rămaseră în contemplaţia ceaunului a lui Marius.

— Dar asta nu e tot! adaogă milanezul. În cinstea primei noastre zile de navigaţie pe plută vă pregătesc un adevărat ospăţ regesc. Ştiţi ce am descoperit printre cutiile de conserve?

Raimondo, Jean Bart şi Zomba priviră pe Marius cu ochii lacomi şi câte şi trei întrebară curioşi:

— Ce lucru?

— Un – „răgu” milanez, exclamă Marius, arătându-le o cutie rotundă destul: de mare; ia priviţi numai înăuntru: sunt de toate: fasole, cârnaţi, bucăţi de carne de miel şi alte ingrediente, toate de cea mâi fină calitate. Şi unde mai puneţi că e gata preparat.

N-am decât să pun cutia în apă caldă să fiarbă puţin şi o pot servi la masă. Când supa va fi gata, voi pune în ceaun puţină apă de mare, ca să nu risipesc apa de băut şi în apă voi pune cutia. Când apa va începe să fiarbă, voi scoate cutia, o vom deschide şi... o să vă lingeţi pe degete. Şi ţineţi minte, că printre proviziile noastre n-avem nimic mai fin şi că va trebui să mâncaţi acest fel cât se poate de încet în aşa mod în cât să vă rămâie gustul cel puţin; pentru opt sau zece zile...

Ideea că trebuiau să păstreze gustul mâncării timp de zece zile nu-i putea veni decât lui Marius. Dar, cum tot ca spunea Marius în materie de bucătărie era sacru, Raimondo şi Jean Bart nu se îndoiră un minut de nevoia absolută de a păstra cel puţin zece zile gustul mâncării şi ziseră cu ceai mai mare seriozitate:

— Ai foarte mare dreptate. Cât pentru Zomba, cărei nu era încă obişnuit cu felul de a fi al tânărului milanez, căscă ochii lui rotunzi şi îşi privea stăpânii cu un aer îndobitocit.

Şi era necesar un astfel de caracter şi un asemenea curaj! Era cel mai bun mijloc ca să nu se preocupe de tristele împrejurări în care se găseau.

Jean Bart nu ignora că în Oceanul Indian, acalmia absolută şi încetarea bruscă a vântului sunt, aproape în totdeauna, semnele precursoare ale unei furtuni şi chiar poate ale unui ciclon.

Liniştea de care se bucurau erau o ameninţare teribilă. Şi Jean Bart ştia aceasta.

Dar, prin acea putere a iluziei pe care voinţa o impune sufletelor curajoase, tânărul ligur nu voia să se convingă că foarte probabil ziua nu se va termina fără ca furtuna să nu răscolească apele, acum atât de liniştite.

Şi, chiar dacă ar fi fost convins de asta, s-ar fi ferit s-o spuie pentru că aceasta n-ar fi servit la nimic, nici n-ar fi îndepărtat pericolul şi ar fi împiedicat chiar pe cei trei cercetaşi şi pe negru să mănânce în tihnă delicioasa mâncare pregătită de Marius.

Şi cum focul era bine alimentat şi apa continua să fiarbă, supa fu repede gata.

Marius o gustă cu o lingură care făcea parte din vasele de bucătărie şi plescăind din limbă, zise cu convingere extraordinară!

Dar, o nouă dificultate i se prezentă în minte.

Ştia din memorie toate alimentele care se găseau pe plută şi printre acestea nu era nici unul care să fi putut servi de castron de supă.

Şi Marius ţinea foarte mult la eleganţa serviciului şi pentru ca imediat după supă să vie ragu-ul trebuia ca acest ragu să fie încălzit în vreme ce mesenii mâncau supa. Cum să facă?

— Ah! exclamă el. Am găsit! Raimondo spală-ţi pălăria!

Raimondo privi pe Marius înmărmurit, îşi scoase pălăria de cercetaş pe care vântul, ploaia şi soarele o decoloraseră şi care de atâta purtare luase o formă imposibilă de definit, o privi lung şi zise:

— De ce vrei să-mi spăl pălăria?

— Ei, mii de pipe! Nu înţelegi? răspunse Marius. Crezi că putem mânca supa din oală? Ne trebuie un castron şi pălăria ta e indicată pentru un asemenea serviciu. O s-o speli bine apoi o s-o punem pe scândura asta între aceste patru cuie pe care le vezi; vom turna într-însa supa şi astfel voi putea pune apă în oală ca să încălzesc cutia cu conserve.

Discursul era convingător şi nici Raimondo, nici Jean Bart nu îndrăzniră să murmure. Raimondo se duse în marginea plutei, vârî pălăria în mare şi timp de câteva, minute o spălă, o frecă şi o stoarse din răsputeri. Apoi o puse să se usuce deasupra focului şi când fu destul de uscată, Raimondo şi Jean Bart o întinseră cu nişte sforicele între cele patru cuie pe care Zomba le bătuse într-o scândură a plutei. Astfel, pălăria lui Raimondo se transformă într-un castron în care Marius turnă fără să ezite supa din care ieşeau aburi parfumaţi.

Imediat după aceea Marius puse în ceaun puţină apă de mare şi afundă în ea cutia cu faimosul *ragu.* Se înţelege, că mulţumită acestor preparative şi mai ales formidabilei pofte de mâncare a cercetaşilor şi a negrului, supa fu găsită minunată, slănina excelentă şi legumele delicioase.

Cât pentru ragu-ul milanez, când Marius deschise cu cuţitul cutia şi se răspândi în jur mirosul fasolei şi al cărnii de miel, provocă o adevărată explozie de bucurie şi când îl gustară, toţi îl găsiră extraordinar, fantastic, delicios, nemaipomenit. Nu lăsară nici o firimitură, cutia fu curăţată atât de bine pe dinăuntru, în cât strălucea ca şi când ar fi fost de argint. Şi, spre a încorona festinul, Marius găsi mijlocul de a combina un desert cu două ingrediente pe care numai fantezia lui le putea imagina.

Unul din acele ingrediente era puţin bulion care forma în strat gros pe deasupra ragu-ului. Celălalt era nişte praf de zahăr pe care Marius îl găsise, din întâmplare în cămara goeletei.

Şi cum aveau pâine destulă, Marius tăia patru felii mari şi le

unse cu puţin bulion peste care puseră zahăr şi exclamă triumfător şi cu un accent de profundă convingere:

— Iată, dragii mei o marmeladă de pătlăgele roşii mai bună decât o prepară la Turin.

Din momentul ce Marius spunea asta, nimeni nu sa îndoi că nu era aşa şi astfel mâncară acel prodigios „desert” cu o poftă de nedescris. Când spiritul încercat în aventuri şi primejdii e în adevăr optimist, o mâncare substanţială şi hrănitoare nu face de cât să-i sporească energia.

Astfel, după ce Zomba spălă ceaunul, maşina de încălzit şi pălăria lui Raimondo şi puse toate la loc, iar pălăria se reîntoarse pe capul legitimului său proprietar, nemaiavând să se ocupe de mâncare – cel puţin pentru câteva ore – cei trei cercetaşi întoarseră o privire încrezătoare spre mare şi cerul care se desfăşura în jurul şi deasupra lor.

Marea era tot calmă, lină şi cenuşie; cerul n-avea nimic care să nu-i justifice numele.

Prin cer se înţelege de obicei o mare întindere azurie care se întinde de la un capăt al orizontului la celălalt, brăzdat de nori străvezii, iluminat ziua de soare şi strălucind noaptea de lumina lunii şi a stelelor.

În momentul acela cerul era acoperit de ceaţă, abia se putea distinge de la un capăt al alteia al plutei; şi ceaţa aceea era albă, de o albeaţă de zăpadă; dar nu era frig şi se simţea că soarele, voalat de ceaţă, încălzea plăcut atmosfera.

Această senzaţie plăcută şi efectele unei excelente digestii ţinură pe cei trei cercetaşi şi pe negru într-o stare de linişte şi de bucurie care dură aproape toată ziua. Acele ore fură întrebuinţate de cei trei băieţi pentru a consolida de toate părţile pluta.

Nodurile frânghiilor, care legau scândurile fură refăcute cu mai multă îngrijire decât în momentul când construiseră în pripă pluta. În unele puncte se adăogară alte scânduri luate din alte părţi spre a asigura un echilibru perfect.

Lăzile cu provizii fură aliniate în ordine şi legate bine de plută cu ajutorul unor frânghii.

Însfârşit, antena, care servea de catarg fu consolidată cu frânghii aşezate în dreapta şi în stânga şi cârma căpătă o formă mai potrivită cu autorul câtorva lovituri de secure. Jean Bart o înţepeni bine de plută, aşa în cât să nu fie deplasată de valuri.

Lucrând, cei trei cercetaşi nu-şi deteră seama de schimbările

din atmosferă.

Marea, de culoare cenuşie, până la amiază, devenise, puţin câte puţin, de o culoare aproape brună; ceaţa, ciudat sfâşiată pe alocurea, fără să fi suflat cel mai mic vânt, era brăzdată de linii negre; brusc lumina se întunecă întocmai ca la apusul soarelui. Era o schimbare de lumină, care făcu pe cei trei tineri şi pe Zomba să dea mai multă atenţie atmosferei. Jean Bart, aruncă în jur o privire uimită şi îngrijorată şi se uită la ceas.

— Orele patru, zise el, e tocmai aşa cum prevăzusem. Dar această neaşteptată scădere a luminii îmi pare şi mai ciudată. Ce s-o fi întâmplând colo sus?

Şi ridică ochii spre zenit.

— Ei, observă Marius, răzând, e soarele care-şi ascunde chipul de furie că nu şi-a putut trimite nici o rază, care să guste puţin din mâncarea noastră, zise Marius.

Această reflexie făcu să râdă pe Raimondo şi pe Zomba, dar de abia făcu să zâmbească pe Jean Bart.

Mai versat în tot ce privea marea ligurul înţelegea că nu era momentul de glumit. Cărţile speciale pe care le citise pregătindu-se la şcoala navală, îl învăţaseră că schimbările bruşte de temperatură şi acele spărturi de nori precedau răbufneli puternice de vânt, care, la rândul lor, anunţau furtună.

Câteva minute nu se schimbă nici un cuvânt între Raimondo, Marius şi Jean Bart, care observau cerul şi ceaţa. Deodată toţi simţiră pe deasupra lor o suflare, pe care o recunoscură:

— Vântul, zise Marius.

— Da, vântul, zise Jean Bart.

Se duse la cârmă şi apucă bara. Sub suflarea vântului cele două vele ale plutei se întinseră, pluta se plecă atât de mult într-o parte, încât apa mării o acoperi pe jumătate, dar se îndreptă aproape imediat, lunecând cu mai mută repeziciune.

— Încotro ne conduci? întrebă Raimondo pe Jean Bart.

— Drept să-ţi spun, răspunse genovezul nu ştiu, în partea în care ne împinge vântul. N-aş putea spune încotro, fiindcă n-am busolă şi nici nu ştiu unde se găseşte soarele. Cel mai bun lucru e să las ca vântul să ne împingă unde o vrea, căci, dacă continuă, ne va duce, desigur spre vreo coastă, sau pe linia pe care trec vapoarele.

— Să sperăm că va continua, zise Marius.

— Îhm, îhm! făcu Jean Bart.

— De ce faci *îhm*? întrebă Raimondo.

— Ei bine, să vă spun drept, zise Jean Bart, încruntând sprâncenele. Mă tem de vreo furtună.

— O furtună? exclamă Marius. Mii de pipe! Sunt mai bine de cincisprezece zile de când am plecat din Gibuti şi am avut tot timpul soare şi o briză plăcută şi, acum, fiindcă e puţină ceaţă, numaidecât se va schimba totul şi trebuie să ne temem de o furtună?

— Tocmai fiindcă de cincisprezece zile nimic n-a tulburat Oceanul Indian, cred că nu mă înşel luându-mă după unele indicii ale atmosferei... răspunse Jean Bart. Acest calm, această linişte, această ceaţă, acest vânt... Apoi, ia uitaţi-vă la vele, nu e o briză regulată, e un vânt capricios care suflă în diverse direcţii.

— Aşa e, afirmă Jean Bart! Dar atunci ce trebuie să facem?

— S-aşteptam! zise Jean Bart. Dacă vine furtuna nu putem nici s-o oprim, nici s-o depărtăm de locul, în care na aflăm. Trebuie s-avem sânge rece. O plută nu se scufundă; poate să fie răsturnată şi învârtită în toate părţile.

— Ei! zise Marius, dacă e învârtită şi răsturnată pa când noi suntem pe ea, vom fi şi noi învârtiţi şi răsturnaţi ceea ce e cu totul altceva decât să stai comod jos.

— Ce e drept, nu e acelaş lucru. Şi de aceia chiar nu trebuie să luăm în glumă evenimentele care se pregătesc.

— Ei bine, tu eşti şeful pe mare, ordonă şi ne vom supune.

— N-am nimic să vă recomand, zise Jean Bart, afară de sânge rece şi calm. S-aşteptăm. Poate că toiul furtunii va trece ceva mai departe de noi şi ne va atinge doar, în treacăt. Va fi de ajuns să ne ţinem bine de frânghiile plutei, ca să nu fim azvârliţi în mare; furtuna poate dura câteva ore, cel mult o zi şi după ce ne va zgudui puţin, va bate desigur iar briza din spre sud-sud-vest care ne va împinge spre coasta indiană.

Aceste cuvinte ale lui Jean Bart fură urmate de o tăcere de vreo cinsprezece minute, în timpul căreia răbufnelile de vânt erau destul de capricioase şi de violente. Marea nu mai fu liniştită ca un imens lac. Îşi umfla valurile care încălecau unele peste altele.

Şi, mereu împinsă de vântul continuu, dar care-şi schimba mereu intensitatea, pluta începu să sară din val în val, lăsând în urma sa o brazdă adâncă, ce dovedea repeziciunea cu care mergea.

Dar, în acele cinsprezece minute situaţia se preciza, demonstrând că dacă răbufnelile de vânt şi încălecarea valurilor

sporeau însemna că furtuna, era pe punctul de a se dezlănţui.

Şi, la amiază, Jean Bart, după ce studia cu atenţie cerul, văzu că ceaţa se risipea şi că nori negri erau împinşi cu repeziciune de vântul din ce în ce mai puternic.

— Cred că am face bine să luăm unele precauţiuni, zise el, căci m-ar mira grozav dacă furtuna ar trece departe de noi.

— Ce precauţiuni? întrebă Raimondo, foarte calm.

— Ei bine, să ne legăm de scândura aceea a plutei cu ajutorul unei frânghii destul de lungi ca să ne putem mişca.

În caz când pluta ar fi răsturnată, noi vom fi încă în măsură s-o ridicăm şi să ne urcăm iarăşi pe ea.

— Cu atât mai bine pentru noi, zise Marius! Dar proviziile? Dacă pluta se răstoarnă, nu vor putea rezista şi vor cădea în fundul mării.

— Cred c-ar trebui să le legăm solid cu frânghii, care să le menţie la suprafaţa plutei.

— Haidem, Zomba, ai auzit pe Jean Bart? La lucru, mai repede.

Din fericire erau destul frânghii pe plută, căci luaseră o mare cantitate de pe corabie când o părăsiseră. Cât pentru „coaja de nucă” naviga la babord, îndărătul plutei de care era legată cu o frânghioară.

Marius o trase mai aproape şi luă din ea, rotocoale de frânghii pe care le-azvârli pe rând lui Raimondo şi lui Zomba. Marea din ce în ce mai umflată, era acum răscolită de mari valuri regulate care încălecau unele peste altele şi se spărgeau în enorme împroşcături de spumă.

Cum spusese Jean Bart, ceaţa se risipea şi se puteau vedea la o mare înălţime nori mari care se suprapuneau, nelăsând să se zărească nici un colţ de cer albastru şi fugind de la sud-est spre nord-est cu o înspăimântătoare repeziciune.

Violenţa vântului fu la un moment dat atât de înspăimântătoare în cât Jean Bart strigă:

— Doborâţi catargul, strângeţi pânzele!

Raimondo, Marius şi Zomba se grăbiră să execute ordinele, dar procedară în regulă. Strânseră pânzele pe care le legară alături de provizii, apoi fu rândul parului care servea de catarg şi care aşezat în toată lungimea plutei fu proptit cât mai solid posibil.

Din momentul acela pluta nu mai fu decât o scândură în voia furtunii. Nu mai era nevoie să fie dirijată.

Raimondo ajutat de Marius desfăcu şi cârma şi o înţepeni bine

într-un colţ. Însfârşit, după ce aşezară totul în jurul lor se gândiră şi la dânşii.

Aleseră fiecare câte o frânghie pe care şi-o legară în jurul corpului, făcându-i un nod foarte strâns, iar celălalt capăt fu legat la încrucişarea celor două scânduri principale, care formau armatura plutei.

Nu le mai rămase atunci de cât s-aştepte, având grijă să nu fie surprinşi de vreun val mai mare ca celelalte şi să fie azvârliţi în mare, fără a fi făcut – printr-o lungă aspiraţie – provizia de aer necesar spre a nu rămâne asfixiaţi în timpul celor câteva minute cât aveau să stea în apă.

Trecură astfel două ore în timpul cărora furtuna îşi îndoi intensitatea. Mase de apă înspăimântătoare se izbeau unele de altele. La un moment dat începu o ploaie violentă. Într-un minut cei trei cercetaşi şi negrul fură uzi de apă ca şi când ar fi căzut, în mare. Şi tumultul valurilor deveni atât de puternice, încât la fiecare moment pluta era ameninţată să s-o răstoarne.

Raimondo, Marius şi Jean Bart se gândeau mai mult la provizii de cât la ei însuşi. Erau toţi trei înotători excelenţi şi Zomba mai bun chiar decât ei. Dac-ar fi fost azvârliţi în mare, ştiau foarte bine, că dacă puteau ajunge la plută, chiar răsturnată, nu riscau să se înece. Dar proviziile? Vor rezista la asaltul valurilor, care de câteva minute măturau pluta de la un capăt la altul? Frânghiile care le ţineau nu se vor rupe?

După aceste reflexii exprimate cu mult calm de Jart Bart, Raimondo zise:

— În tot cazul, proviziile vor fi desigur avariate, căci de două ore sunt în continuu acoperite de apă.

— Şi cât va mai dura încă furtuna? întrebă Marius.

Nici unul nu răspunse la întrebare, dar elementele se însărcinară să răspundă. Şi fără ca situaţia celor patru nenorociţi să se schimbe, fără ca pluta, care avea splendida calităţi de echilibru să se fi răsturnat, furtuna dură până la apusul soarelui.

Atunci Jean Bart strigă:

— Priviţi colo lumina aceea roşie în marginea apei. E soarele care apune.. E îndărătul nostru, cam spre dreapta, ceea ce înseamnă că sub acţiunea curenţilor şi a vânturilor, chiar fără vele, ne îndreptăm spre sud-est, spre coasta meridională a Indiei, adică spre Ceylon.

Şi faptul că vedeau soarele apunând, însemna că într-acolo nori nu mai erau atât de groşi, semn că furtuna va înceta la

noapte.

— Pe de altă parte zise Raimondo, marea se potoleşte după cât se pare; de zece minute nici un val n-a mai venit asupra noastră; ne ridică încă pe creasta lor dar nu mai sunt atât de puternice ca să treacă peste plută.

— Alt semn bun, zise Jean Bart.

— Haide, zise Marius, să ne pregătim să petrecem noaptea cât vom putea mai bine; să ne culcăm şi să dormim, căci dac-o trece vreun val peste noi şi ne va azvârli în mare ne vom deştepta la timp ca să revenim înot la plută.

— Aţi văzut ce bine rezistă coaja noastră de nucă? zise Raimondo; deşi e plină de apă, totuşi se ţine după noi.

— Cred şi eu, observă Jean Bart, o să ne urmeze cât timp nu s-o rupe frânghia.

— Ştiţi ce, zise Marius, cred că am face mai bine să întărim frânghia, căci nu trebuie să uităm că în coaja de nucă avem lucrurile cele mai trebuincioase. Am avut pân-acum norocul să nu se răstoarne. Se poate întâmpla de acum încolo să se răstoarne şi tot ce conţine să fie pierdut, dar în definitiv, dacă e bine legată de plută ne va urma şi ne poate fi de folos.

— Ai dreptate! aprobă Jean Bart.

Legarea bărcii cu altă frânghie nu fu o muncă uşoară, ba, dimpotrivă, din pricina valurilor care zguduiau mereu pluta şi împiedicau pe cei patru tineri să se ţie în picioare. Nu puteau lucra decât întinşi pe pântece şi ţinându-se la fiecare minut cu mâinile de bârnele plutei.

Când terminară, constatară cu bucurie că marea se linіştea din ce în ce. Şi, fenomen neexplicabil, aerul în loc de a fi mai rece ca în timpul zilei, părea, din potrivă că se încălzeşte.

Cei trei tineri nu-şi puteau explica acea ciudată căldură, dar se grăbiră să profite de ea.

— Suntem uzi până la piele zise Jean Bart, dar mulţumită acestei călduri tropicale, care pare că sporeşte cu apropierea nopţii ne vom usca repede, dacă marea continuă să se liniştească şi valurile nu ne mai udă. Faceţi deci şi voi ca mine.

Şi spunând acestea, îşi scoase haina, pantalonii, tricoul şi le stoarse bine apoi le puse să se usuce la aer.

Căldura pe care o simţi când le îmbrăcă iar îi dete o senzaţie plăcută. Nu e nevoie să mai spunem că Raimondo, Marius şi Zomba îi imitaseră şi patru suspinuri de mulţumire exprimară bucuria lor când fură iarăşi îmbrăcaţi.

După ce aruncară o ultimă privire asupra mării, ale cărei valuri reluau o mişcare regulată, se întinseră pe scânduri. Oboseala lor era atât de mare în cât cu toate pericolele ce-i înconjurau, adormiră aproape imediat. Somn straniu, în timpul căruia se treziră de nenumărate ori, dar, în fond, destul de natural, dacă ţinem seamă de tinereţea cercetaşilor şi a lui Zomba şi de oboseala şi emoţiile îndurate de trei zile, adică din momentul în care revolta echipajului goeletei nu le mai dase un moment de răgaz.

În noaptea precedentă nu dormiseră decât două sau trei ore, îndată ce părăsiseră corabia şi se îmbarcaseră pe plută.

Somnul din această ultimă noapte fu însă mai binefăcătoare, cu toate că era adesea întrerupt; şi când se treziră de-a binelea se simţiră mai puţin abătuţi de cât în ajun.

Dar, cum se întâmplă adesea la apariţia soarelui, furtuna, care deşi păruse că se liniştise, suflase toată noaptea, îşi îndoi violenţa şi atinse o intensitate mai mare chiar decât în ajun.

Până la amiază fu pentru cercetaşi şi pentru Zomba o adevărată agonie. Erau în imposibilitate absolută de a sa servi de provizii, fiindcă valurile măturau iarăşi pluta de la un cap la altul şi dac-ar fi încercat să dezlege cel mai mic lucru sau să desfacă o singură lădiţă ar fi riscat să le ia pe toate valurile. Nu mâncaseră din ajun, le era deci foame.

Pe de altă parte tremurau la gândul că frânghiile care legau proviziile de plută ar fi putut să se rupă, sub acţiunea valurilor. Ei înşăşi erau rostogoliţi de la un capăt al altuia al plutei, care părea în fiecare clipă că e gata să se desfacă. Şi de multe ori se temură de înălţimea valurilor care îi scufundau atât de adânc încât se întrebau cu groază dacă mica plută va mai avea timpul să revie la suprafaţă înainte ca ei să nu fie asfixiaţi.

Dar, la amiază avură o licărire de bucurie.

Soarele izbuti să risipească norii şi odată cu ivirea luminii puternice a zilei furtuna începu să se potolească.

Vântul sufla cu mai puţină violenţă, valurile scăzură, începură să mai respire şi hainele li se uscară la soare.

Speranţa ce le încolţise în inimi devenea, însfârşit, siguranţă, când totul fu din nou tulburat într-un mod cu adevărat teribil.

Un strigăt nearticulat al lui Marius atrase atenţia lui Raimondo, Jean Bart şi Zomba spre un punct, unde pân-atunci nici unul nu se uitase. Şi pe când auzeau un zgomot fantastic, un vuiet formidabil, văzură în punctul arătat de Marius, ceva care în

primul moment le păru supranatural.

O coloană de apă se ridică din mare şi învârtindu-se se înălţa cu repeziciune spre cer; norii, care din nou ascundeau soarele se îngrămădeau deasupra coloanei de apă care se ridica şi se lăsa în spirale monstruoase, până ce coloana descendentă a norilor şi aceea formată de valuri se întâlniră formând împreună un spăimântător vârtej cu un zgomot de cataclism.

— O trombă! strigă Jean Bart.

Şi deodată, vântul care părea că se potolise se ridică cu atâta violenţă încât şi pluta începu să se învârtească vertiginos în loc.

— Un ciclon! urlă iarăşi Jean Bart.

— Şi suntem chiar în mijlocul lui! strigă Marius.

Abia avură timpul să vadă ceea ce era să se întâmple şi mai curând o constatare de cât o prevedere.

Marius abia isprăvise de vorbit, când un val monstruos ridică pluta, o azvârli în aer ca pe un pai şi o răsturnă cu susul în jos, pe când cei patru inşi fură azvârliţi la o mare distanţă.

Pentru un moment fu o confuziune de nedescris.

În jurul plutei încă intactă, dar răsturnată, acoperită de valuri răsucită în toate sensurile, cei trei cercetaşi şi negrul, din fericire, legaţi de ea, se sileau, mişcând braţele şi picioarele să reapară cât mai repede la suprafaţa apei ca să respire.

Toate forţele, toată atenţia, tot sângele lor rece tindeau spre acest unic scop: să nu rămâie asfixiaţi.

Fiecare val care trecea într-un tumult de creste spumegânde îi acoperea cu totul.

Atunci, fără a se vedea unul pe altul, luptând individual împotriva morţii, înotau cu disperare, având destul sânge rece ca să-şi dea seama de direcţia luată de curent, căci înaintând în sens contrariu puteau ieşi la aer cât mai curând posibil.

Această luptă ar fi fost mortală pentru naufragiaţi dacă s-ar fi prelungit încă douăzeci de minute numai.

Din fericire, dură un sfert de oră, deşi li se păruse un veac acelora care erau la un moment dat, victimele şi eroii ei în acelaş timp.

Şi, deodată Marius, cel dintâi, atinse cu mâna ceva solid şi rezistent. Se agăţă din instinct, se ridică cu o sforţare deasupra valurilor răscolite şi constată că se agăţase de plută.

Chemă din răsputeri:

— Raimondo! Jean Bart! Zomba!

Trei strigăte nearticulate îi răspunseră şi aproape imediat

Marius avu bucuria de a vedea pe camarazii săi şi pe Zomba apucându-se ca şi el de scândurile plutei.

Privind în jur, avură imensa satisfacţie de a constata că ciclonul trecuse şi că mare îşi reluase acea aparenţă liniştită pe care o avusese înainte de izbucnirea trombei.

Nu fu uşor pentru cei trei cercetaşi şi pentru negru, complet istoviţi, să se urce pe plută.

Însfârşit, după multe sforţări reuşiră şi timp de câteva minute rămaseră lungiţi pe scândurile care, din fericire, nu mai erau acoperite de valuri. Soarele, străbătând norii, îi încălzi cu razele sale, redându-le puţină putere.

Marius, cel dintâi, ridică capul, privi pe cei doi tovarăşi şi pe negrul nemişcat şi zise în mod inconştient:

— Jean Bart, crezi că o să ne mai salvăm?

Jean Bart îi răspunse:

Marius, îngrijat, se întoarse spre Raimondo şi Zomba şi cu voce tremurătoare îi chemă de mai multe ori. Raimondo ridică capul şi murmură:

— Ah! Tu eşti Marius!

Şi în ochii săi trecu un fulger de nebunie.

Cât pentru Zomba, avu puterea să se ridice şi să se târască spre Marius, pe care-l auzise strigând.

Sforţările făcute de naufragiaţi în luptă cu valurile, după ce fură precipitaţi în mare, nu era singura cauză a extremei lor slăbiciuni.

Şi, Marius, îşi dete repede seama de ceea ce făcea pe tovarăşii săi să sufere, dealtminteri, ca şi pe dânsul.

Într-adevăr, strânse de acţiunea apei şi de mişcările membrilor, frânghiile care erau înfăşurate de două ori în jurul pieptului îi sufocase acum. Marius cu mâinile tremurătoare, încercă să-şi slăbească frânghia dar nu reuşi să desfacă nodul; fu Zomba care-i făcu acest serviciu şi Marius îl ajută la rândul lui să-şi desfacă pe al lui.

Tânărul şi negrul respirară cu putere. Respiraţia îi reanimă şi din nou Marius chema:

— Jean Bart! Raimondo!

— Mă înăbuş! răspunse Raimondo.

— Cred şi eu! zise Marius.

Târându-se pe genunchi, Marius şi Zomba se grăbiră să-l desfacă frânghia.

— Dar Jean Bart? întrebă Raimondo îngrijat.

Îndoit într-o parte, cu capul pe piept, Jean Bart, deschise puţin ochii şi răspunse cu vocea extrem de slabă:

— Oh! mă sufoc! Ce-mi strânge aşa pieptul?

Tremurând de groază, Raimondo, Marius şi Zomba îşi deteră atunci seama că nodul frânghiei care era tocmai subţioară, îi tăiase carnea, trecând prin haine şi că Jean Bart pierdea o mulţime de sânge.

— Dar care să fie cauza? se întrebă Marius turburat.

Raimondo care voia să desfacă nodul, scoase un strigăt şi arătă lui Marius şi lui Zomba un cui împlântat în frânghie.

Cuiul acela din cauza mişcărilor pe care le făcuse Jean Bart în lupta cu valurile, pătrunsese încetul cu încetul prin haine şi îi sfâşiase carnea.

Cu toate că pluta era încă săltată de valuri, Raimondo, Marius şi Zomba reuşiră să îngenunchie lângă Jean Bart şi proptindu-se unul de altul ea să se ţie nemişcaţi putură desface nodul extrem de strâns.

Îndată ce frânghia fu dezlegată, sângele începu să curgă fi mai abundent din răni.

Dar ca şi când aceasta ar fi uşurat, Jean Bart ridică capul şi surâse tovarăşilor săi. Şi acel surâs, atât de dulce şi atât de curagios făcu să renască bucuria în toate inimile, cu toată oroarea situaţiei.

Într-adevăr, pluta se răsturnase cu totul şi era mai mult decât probabil că tot ce-ar fi putut contribui la îndulcirea soartei lor sau chiar să-i salveze, era completamente pierdut.

Era neverosimil ca baloturile şi lăzile cu provizii să fi rămas legate de plută; cât pentru rest: vase de bucătărie, arme, pânze catarguri, cârma, provizii de lemne nu se mai putea conta pe ele în nici un mod...

Se găseau deci pe o plută goală, fără provizii, fără mijloace de a-şi procura şi pierduţi într-o regiune a Oceanului Indian pe care n-o puteau preciza.

Erau încă în Marea de Oman?

Teribila furtună care durase atât de mult nu târâse pluta la mii şi mii de kilometri?

Iată misterul; şi misterul devenea groaznic prin împrejurările grave care-i însoţeau. Dar. Din moment ce se ştiau toţi vii şi sănătoşi şi rana lui Jean Bart spălată cu apă de mare şi legată cu o batistă uscată la soare, nu mai prezenta nici o gravitate, puteau încă să reziste şi să nu se preocupe decât de un singur

lucru: să-şi asigure existenţa procurându-şi de mâncare.

Printr-o minune „coaja de nucă” nu fusese răsturnată, frânghiile care o legau de plută erau încă intacte, poate fiindcă micul vas se supunea fără rezistenţă la toate mişcările plutei.

Între timp, soarele risipind ultimii nori deveni mult mai călduros şi furia mării începu să se potolească.

Căldura soarelui uscă hainele cercetaşilor. Pătrunzând până la piele le dete o senzaţie plăcută şi asta fu deajuns ca că-şi recapete curajul şi energia. Şi, stând jos în mijlocul plutei, începură să discute asupra situaţiei

CAPITOLUL II
Foamea şi setea

Primul lucru de făcut zise Marius, care era cei măi puţin istovit, e să aflăm daca proviziile mai sunt încă legaţiei de plută.

— Da, răspunse Raimondo, dar ca să ştim, ar trebui ca unul din noi să se afunde şi să treacă înot pe sub plută.

— Asta mă priveşte pe mine zise Marius.

Tânărul cercetaş deşi era un foarte bun înotător nu se putea compara cu Zomba. Dar negrul era într-o stare de prostaţie, care se adapta rău la corpul şi la muşchii săi enormi; aceasta din pricină că pentru acea natură primitivă furiile naturii aveau un caracter mult mai grav şi mai impresionant de cât pentru cei trei cercetaşi.

Raimondo şi Jean Bart nu făcură deci nici o obiecţiune când milanezul declară că vrea să se afunde în mare.

El se dezbrăcă încet şi fără a ezita se aruncă în apă; înota ca un peşte şi la un moment dat se afundă sub apă şi cu ochii bine deschişi trecu pe sub plută şi reapăru în partea cealaltă.

Răspunsul fu o decepţie, deşi era aşteptat.

— Nimic! strigă Marius. Dedesubtul plutei, e gol ca palma mea.

În două mişcări ajunse la plută, se urcă pe ea, se usca la soare şi se îmbrăcă repede.

Tăcerea care domni între cei trei cercetaşi şi negru timp de un sfert de oră, ar fi impresionat dureros pe un spectator, care printr-o minune ar fi fost de faţă.

Într-adevăr, nu le mai rămânea nici o speranţă acelor nenorociţi. Nimic de mâncare şi nici o picătură de apă de băut. Şi afară de hainele lor, nu mai aveau absolut nimic, nici secure, nici revolver, nici cartuşieră, nimic. Îşi închipuie oricine gândurile lor pe când vedeau soarele strălucind pe cerul albastru, pe care nu se mai vedea nici o urmă a furtunii trecute. Privirile lor se îndreptară apoi spre infinita întindere a mării. Vai! Ei n-avea altă limită de cât linia îndepărtată care se confunda cu cerul; nici o pânză la orizont, nici o şuviţă de pământ, nimic de cât imensitatea valurilor spumegânde.

Ce era de făcut?

Spiritul cercetaşilor era ingenios. De multe ori se găsiseră, pe uscat în împrejurări grele, pe care mulţumită spiritului lor de iniţiativă le putuseră învinge. Dar, atunci aveau la îndemână arme şi instrumente.

Şi chiar dacă nu dispuneau decât de inteligenţa şi de mâinile lor se găseau pe pământ unde natura le oferea tot felul de resurse, aşa încât servindu-se de mâini şi de inteligenţă puteau crea o nouă civilizaţie.

Dar pe pustiul mobil al valurilor, strânşi pe mi pătrat de câteva scânduri rău legate, neştiind în ce punct al Oceanului se găsesc, neştiind dacă în vreunul sau altul din punctele cardinale trece vreo navă sau se zăreşte o fâşie de pământ, chiar nişte oameni maturi şi experimentaţi ar fi găsii situaţia disperată. Şi pentru prima oară în existenţa lor atât de bogată în peripeţii, cei trei cercetaşi simţiră disperarea strângându-le inima şi tulburându-le creierul.

Dar Raimondo, cel mai mare, cel mai puţin sentimental, cel mai practic şi cel mai raţionabil dintre cei trei cercetaşi fu primul care-şi dete seama de acea transformare a mentalităţii sale obişnuite.

Cu o bruscă tresărire de voinţă, ridicându-se şi mişcându-se cu violenţă ca să activeze circulaţia sângelui şi să-şi dea seama de forţele sale fizice, exclamă:

— Haideţi copii, să gonim gândurile negre şi disperarea care ne năpădesc.

La acest strigăt atât de curagios, Marius Jean Bart şi Zomba se ridicară în picioare, câteşi patru îşi luară mâinile, formară un cerc, privindu-se lung cu o intensă emoţie şi fiecare din ei simţi în privirea celorlalţi puternica sforţare de voinţă pe care o făceau toţi ca să nu se lase învinşi de situaţia tragică.

Din acest soi de consiliu mut ţâşni o idee şi fu Jean Bart care o exprimă.

— Marea e care ne vrea moartea şi din mare trebuie să ne smulgem viaţa!

Această formulă destul de vagă dar caracteristică spiritului mistic al tânărului ligur fu imediat tradusă în practică de Raimondo şi de Marius.

Primul zise scotocindu-şi buzunarele de la pantaloni:

— Am niţică sfoară.

— Şi eu, adaogă celălalt am o duzină de ace în căptuşeala hainei.

În mai puţin de două minute, Jean Bart, care era expert în asemenea materie, legase patru ace îndoite de cele patru fire separate ale sfoarei, doi nasturi de la tunică formară greutatea necesară pentru ca acea undiţă rudimentară să se poată scufunda în apă.

— Ne-ar trebui o momeală, sugeră Marius.

Atunci se văzu unul din acele lucruri extraordinare, unul din acele prodigioase acte de devotament, care fac să se creadă că naturile primitive sunt mai aproape de sublim de cât naturile civilizate.

Şi acel lucru ar fi fost oribil, dacă n-ar fi fost tocmai, de un sublim eroism.

Zomba se plecă, îşi muşcă cu furie coapsa şi îşi smulse a fâşie de piele şi de carne, apoi luând-o între degete o întinse lui Marius zicând:

— Asta bună momeală!

Cei trei cercetaşi rămaseră încremeniţi. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că aşa ceva era cu putinţă şi pentru un moment trebuiră să contemple surâsul triumfător al lui Zomba ca să-şi recapete sângele rece.

— Zomba! exclamă Marius, eşti un erou şi noi nu suntem nimic pe lângă tine.

— Dă-mi-o zise, calm, Raimondo, întinzând mâna.

Şi, cu un fel de respect, ca şi când ar fi atins ceva sacru, Raimondo apucă fâşia de carne şi făcând din ea patru bucăţele le prinse în cârligele pregătite.

În timpul acesta Jean Bart cu solicitudine frăţească bandajă mica rană pe care Zomba şi-o făcuse la coapsă.

Şi Marius fu acela care aruncă în apă undiţa la capătul căreia era ceva sacru, căci mulţumită acelei fâşii de carne, dacă reuşeau să prindă peşti, cei trei cercetaşi şi negrul ar fi avut posibilitatea de a trăi încă până să ajungă în apropierea vreunei coaste sau a vreunei nave.

Stând în spatele lui Marius, care ţinea undiţa, Raimondo, Jean Bart şi Zomba priveau sfoara dispărând în apă.

E uşor de închipuit cu ce ardoare aşteptau ca undiţa să se mişte şi să se întindă, ceea ce ar fi însemnat că vreun peşte muşcase momeala.

Trecură câteva minute şi Raimondo avu ideea să se uite la ceas, care mulţumită solidităţii lanţului cu care era prins de haină, nu se pierduse.

Nu mai mergea; era plin de apă: îl goli, suflă deasupra, îl lăsă deschis la soare, îl clătină, îl întoarse şi văzu că umblă încă.

Atunci, cu ceasornicul în mână, numără minutele:

— Unu, doi, trei...

Glasul tremurător părea că număra minutele care-l mai despărţeau pe el şi pe tovarăşii săi de viaţă sau de moarte!

Deodată un formidabil „mii de pipe!” ieşi de pe buzele lui Marius şi îl văzură trăgând de undiţă cu mii de precauţiuni. Nasturii apărură la suprafaţa apei apoi un cârlig fără momeală, apoi alte două fără nimic şi însfârşit al patrulea.

Dar acesta dispărea în gura unui peşte care se zbătea cu furie. Cu câtă grabă fu apucat acel peşte! Şi iute fu azvârlit pe plută şi omorât cu lovituri de pumn, apoi privit, măsurat şi cântărit din ochi. Avea vreo treizeci de centimetri lungime şi era foarte gros.

Solzii albi argintaţi luceau la soare.

— E frumos! zise Jean Bart. Păcat c-o să trebuiască să-l mâncăm crud.

— Crezi? răspunse Marius cu un surâs maliţios.

— Dar mi se pare că Jean Bart are dreptate, zise Raimondo. N-avem chibrituri şi nu văd cum am putea să ne procurăm foc.

— Ah, nu vezi? Ei bine, te voi face eu să vezi numai decât.

Marius se întoarse spre Zomba şi îi zise:

— Eroic tovarăş al aventurilor noastre rupe cu mâinile şi cu dinţii aşchii din scândurile plutei; aşează-le să se usuce la soare, ca să putem avea combustibil, cât pentru foc, cred că-l vom găsi.

Ceilalţi doi cercetaşi priveau pe Marius cu o curiozitate cam neîncrezătoare.

Pe când executa ordinul primit, rupând aşchii şi aşezându-le la soare, Zomba privea pe tânărul milanez cu un fel de veneraţie încremenită.

Calm cu aerul ştrengăresc, pe care-l avea, când vrea să dea o probă de extraordinara lui fantezie, Marius îşi scoase o gheată.

O întoarse şi privi cu gravitate talpa prinsă cu cuie groase. Apoi scoase şi pe cealaltă şi o supuse la acelaş examen. Însfârşit îşi scoase şi una din moletierele din fâşie de lână spongioasă.

Dete un capăt lui Raimondo şi celălalt lui Jean Bart, zicând:

— Ţineţi-o bine întinsă.

— Pentru ce? întrebă Raimondo.

— Veţi şti, numai decât; tot ce vă cer e s-o ţineţi bine întinsă şi să nu-i daţi drumul în apă. Şi-acum aşteptaţi.

Şi ţinând cele două ghete în mână, privi timp de un sfert de

oră când pe Zomba, care-şi continua operaţia, când pe Raimondo şi pe Jean Bart, care cu un aer înmărmurit ţineau mereu fâşia întinsă.

Din când în când Marius întindea două degete şi pipăia fâşia de lână în toată lungimea; făcea o strâmbătură şi rămânea iar nemişcat.

Însfârşit, după ce o pipăi pentru a zecea oară, murmură:

— Mii de pipe! Cred că merge!

Luă fâşia de lână, o pipăi înc-o dată în toată lungimea şi într-un punct mâinile sale se imobilizară; privi cu atenţie acea parte a fâşiei, o despărţi de rest cu cuţitul, pe care din fericire nu-l pierduse şi ţinu între degetul cel mare şi arătătorul de la mâna stângă ceva care semăna cu o bucăţică de iască destrămată.

— Iască!

Atunci Raimondo, Jean Bart şi Zomba înţeleseră. Emoţia *lor* fu atât de mare în cât îşi simţiră ochii umplându-se de lacrimi. Şi scoaseră formidabile strigăte de bucurie.

Cât pentru Marius, mereu calm şi cu mişcări repezi şi precise fixă cu două ace, cât putu mai solid, bucăţica de lână pe marginea uneia dintre ghete. Vârî mâinile în interiorul lor şi începu să frece una de alta cele două tălpi prinse în cuie mari.

Apoi, judecând că acea mişcare durase deajuns, Marius bătu tălpile una de alta cu mişcări seci, ca şi când ar îi avut într-o mână un amnar şi în cealaltă o cremene. Şi atunci se văzură ţâşnind schintei şi cei trei care priveau înţeleseră că una din ele va atinge bucăţica de lână uscată şi spongioasă şi o va aprinde în curând.

Şi astfel se şi întâmplă.

Întocmai ca o iască, bucăţica de lână primind pe rând câteva scântei deveni incandescentă, fără flacără. Şi cu o nespusă satisfacţie, cei trei cercetaşi şi Zomba văzură mica lumină roşie a focului înaintând încet de-a lungul lânii.

Briza uşoară activă, suflând, combustia; nu era nici o primejdie ca această combustie să înceteze din lipsă de alimentare, căci fiecare din cei trei cercetaşi purta asemenea fâşii ce se puteau uşor întrebuinţa chiar, presupunând că locul ar fi trebuit să fie menţinut în mod continuu, tot ar fi durat mai multe zile.

— Admirabil! minunat! exclamă Jean Bart. Dar, dragă Marius crezi că ne va fi uşor să aprindem bucăţelele astea de lemn cu iasca asta, care nu produce flacără?

— Răbdare! răspunse Marius. Când îmi vine o idee e

totdeauna completă şi o văd de la început la sfârşit. Suntem la jumătate. O să vezi urmarea.

Şi, triumfător cu modestie, fericit şi mândru, Marius se întoarse spre Raimondo şi îi spuse:

— Ai uitat că tu porţi totdeauna portofoliul în buzunarul dinăuntru al hainei.

— Adevărat! afirmă Raimondo şi înăuntru am hârtie.

— Vezi bine! aprobă Marius.

— Pe Cristof Columb! exclamă Jean Bart, nu ne gândisem.

Într-o clipă Raimondo scoase portofoliul îl deschise, luă câteva foi de hârtie şi le puse să se usuce la soare.

Şi foile de hârtie uscate fură puse sub o grămăjoară de bucăţele de lemne, pe care Marius le aşeza pe măsură ce le primea de la Zomba.

Însfârşit, apropiă fâşia de lână de hârtie, îşi umflă obrajii şi suflă din toată puterea. Lumina roşie se comunică de la lână ia hârtie şi sub suflarea lui Marius se transformă într-o flacără strălucitoare care aprinse lemnele. După un sfert de oră, ţinut de cap şi de coadă de Raimondo şi de Jean Bart, care-şi ardeau adesea mâinile, dar nu se sinchiseau, fericiţi la gândul banchetului care-i aştepta, peştele fu fript.

Parfumul de carne friptă făcea să li se dilate nările celor trei cercetaşi şi lui Zomba. Desigur, mâncaseră alte dăţi la prânzuri excelente şi banchete somptuoase, dar nici unul nu le dase satisfacţia completă pe care le-o procura acum acel sfert de peşte pe care fiecare! mânca cu lăcomie, nu era mare lucru şi peştele nu era prea voluminos, dar era primul pe care-l pescuiseră. Şi în jurul plutei marea constituia un eleşteu nesecat.

N-aveau decât să arunce iarăşi undiţa, servindu-se ca momeală de capul şi de şira spinării peştelui pe care nu le mâncaseră.

Erau de acuma siguri că nu vor mai muri de foame. Dar, în bucuria lor, în satisfacţia şi triumful lor cei trei cercetaşi şi negrul, uitaseră al doilea aspect al problemei. Marea le da de mâncare, dar nu şi de băut. Acea nesfârşită întindere de apă nu valora pentru cei trei cercetaşi cât un pumn de zăpadă. Şi avură din nou un acces de disperare, când puţin timp după ce mâncară, soarele care-i ardea cu razele sale îi făcu să simtă în gât o arsură teribilă şi contracţiuni dureroase.

Şedeau pe plută în jurul focului stins, dar, în apropiere fâşia de lână continua să ardă încetinel.

Şi privirile lor se întâlniră şi se înţeleseră.
— Mi-e sete! începu Jean Bart.
— Şi mie! adăogă Raimondo.
— Dar mie! Mii de pipe! strigă Marius.
— Arde aici! zise Zomba arătându-şi gâtlejul.
Şi cuprinşi de acelaş gând ridicară privirile spre cer. Căutau un nor.
În cursul zilei mai pescuiră încă patru peşti mult mai mari decât primul. Dar, aceasta nu le risipi teama teribilă de a muri de sete.
Trei lucruri îi puteau salva: Vederea unui ţărm pe care ar fi putut debarca, trecerea vreunui vapor care să-i salveze; sau apariţia vreunui nor care să se transforme în ploaie.
Astfel, încrezându-se, când într-una, când într-alta din aceste speranţe, cei trei cercetaşi şi Zomba priveau când cerul, când marea, căutând norii care nu veneau şi vapoarele care nu se arătau.
Noaptea sosi fără a aduce nenorociţilor nici cea mai mică uşurare, căci nu fu nici cel puţin o noapte răcoroasă.
Se părea că natura epuizase în acele regiuni tot ce conţinea ca umiditate, în afară de mare.
Cerul era uscat şi cald şi briza care sufla de la sud era arzătoare.
Chinurile setei turmentară toată noaptea pe cei patru naufragiaţi; nu putură dormi şi când se ivi soarele, horhăiau. Aveau din ajun un peşte fript. Voiră să-l mănânce, sperând că le va reda puţină putere. Dar gâtlejul uscat şi umflat nu lăsa, să treacă nici o înghiţitură şi scuipară bucăţelele cu dezgust şi disperare.
Se culcară întorcându-şi spatele, cu ochii închişi, dar cu mintea trează, chinuită de vedenii de moarte, de moartea care se apropia spre a-i surprinde şi a-i nimici.
Câte ore, sau câte minute numai, trecură astfel?
Nici unul n-ar fi putut spune, căci nici unul nu-şi mai dădea seama că e viu.
Şi deodată câteşi patru avură un vis delicios.
Li se părea că ar fi căzut încetul cu încetul, uşor şi fără zguduituri, într-o imensitate cenuşie, unde aveau o delicioasă senzaţie de răcoare.
Spasmul care le strângea ca într-un cleşte gâtlejul şi pieptul se potolea încetul cu încetul; un fel de nectar, care avea gustul

imaginar al rouăi din pădure, picura încet pe buzele şi pe limba lor.

Senzaţia aceea atât de dulce fu la un moment dat atât de puternică în cât Marius, trezit brusc, se ridică în sus şi scoase un strigăt răguşit, care deşteptă pe Raimondo, Jean Bart şi pe Zomba.

Câte şi trei avură aceiaşi strigăt, ridicând braţele, căscând ochii şi deschizând gura. O ceaţă deasă acoperea mare şi ascundea soarele şi cerul şi ceaţa era atât de umedă încât hainele lor erau ude ca de rouă.

Respiraţia celor trei cercetaşi şi a negrului se transforma în umiditate îndată ce ieşea din gură şi, condensându-se recădea în mici picături pe bărbie. Inteligenţa li se trezi instantaneu. Se sculară şi respirând adânc băură ceaţa.

Bineînţeles aceasta nu le putea satisface pe deplin setea, dar le muia gâtlejul şi le umezea ţesuturile organismului.

Alte ore se scurseră cu repeziciune una după alta căci cercetaşii nu se gândeau la timp şi stând sculaţi pe plută sorbeau adânc binefăcătoarea ceaţă.

Raimondo se uită atunci la ceas: era miezul zilei când ceaţa începu să se risipească.

Era scris desigur în cartea destinului că naufragiaţii trebuiau să petreacă zile mai dureroase în alternativa dintre viaţă şi moarte. Căci în câteva minute ceaţa se risipi şi implacabilul cer albastru şi soarele arzător reapărură.

— S-a sfârşit frumosul vis! zise Jean Bart.

— Jean, zise Raimondo, cu un accent de afectuoasă imputare, nu era un vis ci o realitate de vreme ce aproape nu ne mai ie sete.

— Mii de pipe! murmură Marius şi speram că ceaţa ne va face acelaşi serviciu în toate dimineţile, căci dacă ne-ar lipsi o zi măcar, am fi pierduţi.

Vorbind, cei trei cercetaşi priveau marea care se vedea acum până la orizont. Nici o limbă de pământ, nici o pânză nu se zărea în depărtare.

Pretutindeni imensitatea albastră a mării; deasupra imensitatea albastră a cerului; şi tot acel albastru nu era pentru cei trei tineri culoarea speranţei, ci aceea a celei mai negre disperări.

CAPITOLUL III
Clipe de nebunie

Trecură iarăşi ore nesfârşite ziua se sfârşi, noaptea urmă şi se iviră iarăşi zorile. Şi în zorii acelei a treia zi de sete, cercetaşii şi negrul erau de nerecunoscut. Palizi, traşi la faţă, cu buzele lăsate, pupilele umflate şi ochii turburi se priveau fără să se recunoască. Ce gânduri se zbăteau în creierul lor?

Erau desigur grozave căci cei trei tineri care se iubeau ca nişte fraţi, care aveau reciproc o admiraţie şi o afecţiune intensă, avură unul pentru altul priviri pline de ură.

Ce reminiscenţe de lucruri citite prin cărţi şi prin ziare turburau mintea lor înfierbântată.

Fapt e, că printr-un fel de instinct cei trei cercetaşi se apropiară unul de altul, depărtându-se de negrul Zomba.

Şi înţelegând, din instinct că, în împrejurările actuale, îl ameninţă ceva obscur, negrul Zomba se da fără voie înapoi. Şi pe când Raimondo, Marius şi Jean Bart, şedeau strânşi unul lângă altul la extremitatea plutei, Zomba, îngenunchiat, tremurând cu privirea plină de o neţărmurită oroare, părea că aşteaptă soarta teribilă şi feroce la care se pregătea cu resemnare.

Cuvinte nebuneşti ieşeau de pe buzele cercetaşilor, poate fără ea ei însăşi să le înţeleagă sensul.

Raimondo zicea cu voce sugrumată:

— Când se întâmplă asemenea lucruri ştiţi ce se face de obicei, nu e aşa Marius şi tu Jean Bart?

— Da, răspunse Jean Bart, se sacrifică individul pentru salvarea comunităţii.

Marius ca şi când i-ar fi mai rămas puţină raţiune avu o tresărire violentă şi depărtându-se de cei doi prieteni bâlbâi:

— Nu se sacrifică nimeni! Soarta decide, se trage la sorţi.

Raimondo şi Jean Bart se priviră şi murmurară împreună:

— E adevărat, se trage la sorţi!

O tăcere lungă urmă aceste cuvinte care evocau în mod anticipat una din cele mai groaznice scene din dezastrele maritime.

Tăcerea devenea lugubră cu toată splendoarea soarelui şi a mării, în faptul dimineţii.

În ochii celor trei cercetaşi şi ai lui Zomba întreaga natură părea că se acoperise cu un val funebru. Şi, deodată, Marius, care era cel mai puţin istovit, se plecă, culese câteva aşchii de lemn rămase de la focul din ajun, strânse patru în mâna stângă, le potrivi cu mâna dreaptă tremurătoare şi nu lăsă să se vadă decât capetele de lungime egală. Se duse la Raimondo şi zise:

— Eşti cel mai mare, eşti şeful, trage tu mai întâi. Ne-am înţeles că acela care va trage beţişorul cel mai scurt va fi...

Ezită.

Nu îndrăznea să rostească groaznicul cuvânt.

Nici unul nu îndrăzni să-l rostească şi Raimondo întinse mâna tremurătoare spre mâna lui Marius când un strigăt răguşit scos de Jean Bart îl făcu să se întoarcă.

Şi văzură pe Jean Bart, în genuchi, ţinându-se cu o mână de scânduri şi întinzând pe cealaltă spre orizont.

Ridicară ochii şi căzură şi ei în genuchi strigând cu glas nearticulat:

— O corabie! O corabie!

Cu o mişcare de furie şi de bucurie Marius azvârli aşchiile de lemn, care trebuiau să desemneze pe acel care avea să fie sacrificat spre a susţine viaţa celorlalţi trei.

Nu mai era necesar acum să încerce soarta, de vreme ce, colo, în depărtare, se vedea o corabie, care, după orientarea velelor, părea că vine direct spre plută.

Şi atunci, nebunia care le cuprinsese mintea schimbă scopul şi aspectul.

Se ridicară, îşi scoaseră hainele şi începură să le vânture în aer strigând cu furie:

— Ajutor! Ajutor!

Îndărătul lor Zomba, ca reînviat, se ridicase şi el în picioare şi dominându-i cu statura sa înaltă, agita şi el bluza albastră strigând un singur cuvânt sublim, cuvântul divin al limbii sale, natale:

— *Alah! Alah!*

Strigătele lor deveneau mai puternice pe măsură ce vedeau corabia apropiindu-se. Nu mai încăpea îndoială.

— Salvaţi! Salvaţi! urla Marius.

— *Alah! Alah!* striga Zomba.

Dar, deodată strigătele lor se curmară brusc; o stupoare deznădăjduită îi ţintui pe loc.

Ce se întâmplase?

Un lucru foarte simplu şi teribil. Corabia virase.

Fără îndoială avea un itinerar deosebit de direcţia pe care o urma în momentul acela, desigur urma vreun curent şi ajungând la capătul lui, se întorcea ca să urmeze alt curent care se depărta mai mult de plută.

Şi, într-adevăr, corabia se depărta: se micşora, nu i se mai vedea carena şi în curând înalta piramidă a velelor sale dispăru şi ea. După zece minute ea dispăruse cu totul.

Privindu-se ca nişte condamnaţi la moarte care se trezesc dintr-un vis minunat şi privind fix marea, cei trei cercetaşi şi negrul se lăsară să cadă pe plută.

Şi cum gândul tragerii la sorţi dispăruse odată cu apariţia corăbiei, dispariţia acesteia îl făcu să le revie iarăşi în minte.

De data aceasta, fu Zomba însuşi care, cu o eroică resemnare, supunându-se unei ultime licăriri de raţiune, strânse patru bucăţele de lungime egală.

Căci, dacă Zomba nu citise nici cărţi nici ziare, care povestesc, luându-le din imaginaţie, sau din realitate, scene grozave de naufragii în care omul se reîntoarce la barbaria preistorică, ştia totuşi din povestirile exploratorilor, pe care le auzise repetate de semenii săi, că în asemenea împrejurări e obiceiul să nu moară toţi, când moartea unuia poate salva pe ceilalţi.

Şi târându-se pe genuchi, întinse mâna închisă lui Raimondo.

— Ce lucru oribil! murmură Raimondo.

— Vai! zise Marius. E necesar!

— Da, adăogă Jean Bart, e inevitabil.

Mut, Zomba prezentă cele patru aşchii lui Raimondo, cele patru beţişoare din care nu se vedea de cât un capăt, fără să se poată şti, care era cel mai scurt dintre ele.

Şi atunci, Raimondo, a cărui inimă bătea cu furie, întinse mâna tremurătoare şi după o scurtă ezitare, luă brusc, la întâmplare, una din cele patru bucăţele de lemn.

O privi. Nu era nici prea lungă, nici prea scurtă... nu putea şti încă!

Fără un cuvânt, fără ca nimic pe chipul său să-i trădeze gândurile, Zomba se întoarse spre Marius şi îi întinse mâna în care nu mai erau acum decât trei bucăţele de lemn. Cu acelaş gest ca şi Raimondo, Marius apucă una din bucăţele şi trase..

Aceasta era vizibil mult mai lungă.

Ca un automat Zomba se întoarse spre Jean Bart şi îi prezentă mâna fatală.

Jean Bart luă una din bucăţelele care rămăseseră. Instinctiv o compară repede cu aceea a lui Marius.

A treia bucăţică de lemn era aproape de aceiaşi lungime cu a doua.

Atunci cei trei cercetaşi se priviră şi Raimondo strigă cu violenţă:

— Zomba, desfă mâna!

Negrul se supuse... şi lucrul fu evident!

Ultima bucăţică de lemn care-i rămăsese în mână era cea mai scurtă.

Negrul deci, era acela care trebuia sacrificat.

Dar, atunci, ca împins de o ultimă sforţare, Marius se ridică şi strigă cu furie:

— Nu, nu, e imposibil! Zomba s-a sacrificat de mai multe ori pentru noi! Nu putem.

— Nu, nu! zise Raimondo. Nu-l putem ucide!

— O! Prefer să mă arunc chiar acum în mare, exclamă Jean Bart.

Fără îndoială sufletul cercetaşilor şi al negrului era atât de generos încât aceiaşi exclamaţie ar fi exprimat acelaşi gând, ori care dintre ei ar fi fost desemnat de soartă.

Şi iată că având cu ce să se hrănească şi să-şi potolească setea cu carnea şi sângele unuia dintre ei, nici unul nu voia să consimtă la sacrificiul celuilalt.

Atunci? Ce le mai rămânea? Moartea! Moartea pentru toţi. Aceasta era atât de vădit încât cei trei cercetaşi şi negrul avură împreună un acces de nebunie supremă, accesul pe care medicii îl cunosc şi care e provocat de chinurile setei.

Se priviră scrâşnind din dinţi şi deodată, Zomba avu un gest semnificativ.

Arăta mica barcă, mai uşoară de manevrat de cât pluta, barca pe care o puteau face să navigheze cu ajutorul scândurilor de la plută în loc de lopeţi.

Nu se mai gândiră că era prea mică şi prea fragilă ca să încapă toţi patru în ea şi ca o încărcătură atât de grea o putea răsturna la cel mai mic vânt.

Nu se gândiră la toate astea, deşi le ştiau foarte bine. Traseră „coaja de nucă” pe plută, o întoarseră cu gura în sus, o goliră de apă, o împinseră iar în mare pe care pluti în mod normal.

Apoi smulseră patru scânduri de la o extremitate a plutei şi ţinând în mână fiecare câte una în loc de lopată se precipitară în

barca ce fu cât pe-aici să se răstoarne.

Marius era singurul care mai păstra o licărire da raţiune şi o umbră de sânge rece.

Văzu că barca nu putea transporta patru inşi!

Înţelese că rămânând în fragilul vas însemna să fie meniţi cu toţii pieirii? Avu o supremă idee de sacrificiu?

Fapt e că sări afară din barca ce se depărtase deja de plută şi începu să înoate fără a mai răspunde la strigătele lui Jean Bart şi ale lui Raimondo care-l chemau cu disperare şi ajunse la plută, se urcă pe scânduri şi nemaiavând nici puterea să ridice capul, strigă:

— Duceţi-vă! Duceţi-vă! Şi căutaţi o limbă de pământ! Sau o corabie! Adio!

Îşi deteră seama de acest sacrificiu cei doi cercetaşi şi negrul care rămăseseră? Avură speranţa să găsească un pământ, să întâlnească o corabie şi să se întoarcă spre a căuta pe Marius, rămas pe plută?

Iată ceva imposibil de spus, căci în astfel de momente mintea nu înregistrează senzaţiile, impresiile sau ideile cu destulă preciziune ca să şi le poată aminti mai târziu.

Or cum ar fi fost însă, mânuind scândurile ca pe nişte lopeţi, stimulaţi de o speranţă nebună, care le dă noii forţe, Raimondo, Jean Bart şi Zomba se depărtau întâi încet, apoi foarte repede pe imensa întindere a mării.

Şi curând, pluta şi barca fură atât de departe una de alta, încât Marius, culcat, nu mai vedea pe tovarăşii săi, iar ceilalţi trei nu mai distingeau pluta pe întinsul Oceanului

CAPITOLUL IV
Căpitanul englez

Mai bine de un sfert de oră, cu o putere cuie avea ceva din nebunie, Raimondo, Jean Bart şi Zomba vâsliră cu repeziciune, servindu-se de scândurile plutei.

Şi ceea ce dovedea caracterul nebunesc al acţiunii lor era faptul că mergeau înainte, fără să ştie şi fără să se preocupe de direcţie, de orientare, sau de orice alt lucru.

Nu-şi vorbeau. Şedeau pe două bănci, Zomba mai în faţă, Raimondo şi Jean Bart mai înapoi, întorcând spatele direcţiei spre care vâsleau.

Din fericire pentru ei, marea era liniştită şi briza nu ridica valurile. După vreo jumătate de oră supraexcitaţia nervoasă care-i susţinuse pân-atunci, scăzu treptat: mişcările braţelor se încetiniră şi în curând, ajunşi la capătul forţelor şi fără să mai respire, încetară de a mai vâsli.

Barca mai înaintă puţin prin forţa impulsului apoi se opri, viră încet şi se lăsă să fie împinsă în sensul valurilor şi al brizei.

Care erau gândurile celor doi cercetaşi şi ale negrului în acel moment, în care nemişcarea urmând acţiunii, îşi putură da seama, poate, de situaţia lor şi de absenţa lui Marius?

Acele gânduri ei nu le ştiură niciodată, erau înăbuşite în fundul conştiinţei lor pe când în jurul lor se lăsau tot mai mult umbrele morţii.

Unul după altul, ne mai având nici puterea să reziste la greutatea propriului lor corp, se rostogoliră de pe banchete în fundul bărcii şi rămaseră acolo, gemând în prada unei groaznice agonii.

Pierdură în curând cunoştinţa. Ochii li se închiseră şi un murmur slab de pe buzele lui Raimondo fu ultima manifestaţie a vitalităţii lor.

În acel murmur Jean Bart desluşi aceste cuvinte:

— Am părăsit pe Marius... Vai nouă!

Jean Bart vru să răspundă ceva, dar dintre buzele-i supta nu ieşi nici un cuvânt şi, după ce ridică, puţin capul, se lăsă să cadă cu ochii închişi şi leşină.

Din momentul acela barca pluti fără ţintă, în voia curenţilor a

valurilor şi a brizei, purtând acele trupuri, care trăiau încă, poate, dar care, desigur, nu mai aveau mult da trăit.

Deodată, ivindu-se la extremitatea imensului orizont, o coloană de fum brăzdă cerul, se întinse, se înălţă în aer pe măsură ce vasul de la care pornea înainta. Dacă în momentul acela cei doi cercetaşi şi negrul ar fi avut o ultimă tresărire de energie, ridicându-se, ar fi privit în depărtare, ar fi revenit la viaţă, văzând un vas care înainta drept spre ei.

Era un torpilor englez.

Pe punte marinarii îşi vedeau de diversele lor ocupaţii, pe când pe puntea dinapoi doi ofiţeri, comandantul şi secundul se plimbau fumând şi convorbind cu însufleţire.

După cum se întâmplă adesea în marina engleză, în care ofiţerii sunt destul de culţi, aceştia doi nu vorbeau în limba lor maternă, ci în italieneşte.

Într-adevăr, în marina engleză, mulţi ofiţeri îşi întrebuinţează orele libere studiind limbi străine. Şi cei doi ofiţeri se amuzau vorbind italieneşte şi corectându-se reciproc ori de câte ori greşeau vreo expresie.

— Vom fi la Ceylan pe la miezul nopţii, spunea comandantul. După ordinele primite, trebuie să fim la Colombo înainte de ora două de dimineaţă, cred că vom câştiga premiul acordat în cazul unui avans de o jumătate de oră.

— Şi aceasta, răspunse celălalt, fără a consuma o mai mare cantitate de cărbuni de cât aceea prescrisă.

— E incontestabil că *Malborough* e cel mai rapid dintre toate torpiloarele engleze.

— Şi când te gândeşti, reluă ofiţerul secund, că am străbătut o furtună, am trecut pe lângă o trombă şi, printr-un extraordinar noroc, sosim în port, nu numai mai devreme, dar şi fără nici o avarie.

— Iată de ce mă vezi atât de vesel, dragă Widley, răspunse comandantul.

Pentru un moment, cei doi ofiţeri încetară de a mai vorbi şi îşi aprinseră iarăşi câte o ţigară.

În momentul acela un tânăr aspirant veni şi le anunţă în englezeşte:

— Sentinela a descoperit o barcă, plutind fără ţintă, la tribord.

— Ooh! exclamă căpitanul Plumcatt, comandantul vasului „*Marlborough*”. Să ne apropiem de ea. Dacă e goală o vom lăsa în voia sorţii, dar cine ştie, poate că e în ea vreun pescar de pe

coasta indiană, pe care vântul şi curenţii l-au târât în larg.

Şi, împinşi de un sentiment de firească curiozitate, cei doi ofiţeri urmară pe aspirant.

Priviră cu binoclul în spre barcă şi locotenentul Widley, zise cu un ton plictisit:

— Nu e nimeni! Trebuie să fie vreo barcă desfăcută de la vreo navă.

— Ooh! exclamă comandantul: cred că te înşeli, dragul meu, mi se pare că văd ceva în fundul bărcii, când valurile o apleacă în partea noastră.

La aceste cuvinte, locotenentul se uită mai bine şi exclamă, la rândul său:

— *Yes! Yes!*

Căpitanul dete atunci ordin aspirantului ca torpilorul să fie apropie de barcă şi să se oprească lângă ea.

În zece minute ordinul fu executat.

Şi aplecându-se la tribord, cei doi ofiţeri şi aspirantul putură vedea în fundul bărcii trei corpuri omeneşti ce păreau trei cadavre.

Se lăsă o scară de frânghii, pe când un marinar prindea cu o spangă barca şi o trăgea lângă torpilor.

După câteva minute cei trei nenorociţi erau transportaţi pe bordul torpilorului, întinşi pe punte şi lăsaţi pe mâinile marinarilor care îi dezbrăcară şi îi fricţionară cu putere spre a le pune sângele în mişcare.

Câteva picături de coniac introduse printre dinţii naufragiaţilor, contribuiră să le dea puţină căldură şi avură, însfârşit, satisfacţia de a-i vedea tresărind.

Stupoarea fu imensă.

Cei doi ofiţeri şi chiar câţiva marinari recunoscuseră uniformele cercetaşilor italieni.

Pe de altă parte, extrema tinereţe a acelor nenorociţi era şi ea un element de vie surprindere.

— La dracu'! zise căpitanul Plumcatt, iată ceva cu adevărat extraordinar!

Dar locotenentul Widley, care se aplecase asupra naufragiaţilor strigă plin de emoţie:

— Căpitane, mi se pare că recunosc aceste fizionomii, le-am văzut reproduse de sute de ori în ziarele sportive pe care le primeam de la Londra la Colombo! Sunt doi dintre faimoşii cercetaşi italieni care au trecut Atlanticul cu aeroplanul şi cred că

pot afirma, că aceştia sunt Raimondo Balsan şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart.

— Dar bine, zise căpitanul. E extraordinar! Ultimele ştiri spuneau că cercetaşii erau la Brazzaville în Congoul francez, în plină Africă.

— Da, dar au trecut multe săptămâni de-atunci. Şi în interval aceşti tineri au putut să se îmbarce la Gibuti sau la Zanzibar, după ce au străbătut Africa.

— Atunci, desigur că au fost victimele vreunui naufragiu.

— Probabil.

În curând cei doi cercetaşi deschiseră ochii şi negrul de asemenea abia revenit în fire, începu să murmure:

— *Alah inch Alah!*

Când fură siguri că naufragiaţii erau într-adevăr vii, îi transportară în infirmerie, unde-i aşezară, comod, în câte un hamac.

Căpitanul vru să-i interogheze imediat, dar starea de slăbiciune a cercetaşilor şi a negrului era atât de mare în cât, deşi mişcau buzele, nici un sunet nu ieşi dintre ele. Privirea rătăcită a ochilor lor şi fixitatea pupilelor dovedeau că nu înţelegeau ceea ce li se spunea, deşi căpitanul Plumcatt se exprima într-o italienească clară şi corectă.

După încercări zadarnice căpitanul înţelese că naufragiaţii aveau mai întâi de toate nevoie de repaos şi de o alimentaţie progresivă, care să le redea forţele.

Dete ordine în acest sens şi lăsându-i în grija aspirantului se urcă pe punte, urmat de locotenentul Widley.

Vasul, după acea scurtă oprire, îşi reluase drumul cu toate, viteza spre a recâştiga timpul pierdut.

Reluându-şi plimbarea pe punte cei doi ofiţeri făceau tot felul de presupuneri cu privire la extraordinara prezenţă a celor doi cercetaşi pe bordul torpilorului şi erau destul de îngrijaţi de lipsa celui de-al treilea, care, după cum spunea locotenentul, se numea Marius Colombo.

Această enigmă le aţâţă într-atâta curiozitatea, în cât, de mai multe ori cei doi ofiţeri se coborâră în infirmeria echipajului, sperând că cei doi cercetaşi şi negrul vor fi în stare, vorbească.

Dar, odată îi găsiră dormind, a doua oară bând câte o ceaşcă de şocolată şi a treia oară iarăşi dormind. Se rezemară deci şi amânară interogatorul pentru mai târziu. Torpilorul intră în portul Colombo cam pe la miezul nopţii.

Şi pe când echipajul era ocupat cu manevrele acostării, aspirantul veni şi spuse căpitanului Plumcatt:

— Cei doi cercetaşi cer să vă vorbească.

Căpitanul se scoborî imediat, urmat de Widley. Cei doi ofiţeri găsiră pe cercetaşi pe marginea hamacurilor având pe figurile lor strălucitoare de inteligenţă o expresie de nespusă îngrijorare.

— Căpitane, zise unui dintre ei, ne-aţi salvat viaţa şi vă mulţumim; dar...

Se întrerupse şi reluă cu glasul tremurător:

— Dar nu ajunge... Domnul aspirant ne-a spus că dv. presupuneţi că suntem Raimondo Balsan şi Jean Maria Callega, cercetaşi italieni. E adevărat! Dar dv. ştiţi că suntem totdeauna trei cercetaşi. Al treilea, scumpul nostru Marius Colombo a rămas în mare pe o plută, fără hrană, fără nimic! Vă rugăm, d-le căpitan să plecăm iarăşi cât mai curând... să mergem să-l căutăm!

Şi împreunându-şi mâinile, Raimondo căzu la picioarele căpitanului şi îngenunchie, pe când ochii i se umpleau de lacrimi.

Jean Bart sări jos din hamac şi îngenunchie şi el alături de Raimondo.

La rigoare căpitanul Plumcatt, putea pleca fără ordine, pe propria-i responsabilitate. Era deajuns să facă să se constate că „*Marlborough*” intrase în portal Colombo înainte de orele două de dimineaţă.

Cu glas mişcat ceru informaţii suplimentare pe care Raimondo i le dete cu toată preciziunea pe care i-o permitea dureroasa lui exaltare.

Şi căpitanul se urcă pe punte şi trimise prin telegrafia fără fir un mesaj ofiţerului din marina engleză, care comanda portului Colombo spre a-l informa despre cele ce se petreceau. Apoi, fără a mai aştepta răspunsul, făcu să înceteze manevrele de acostare şi după un sfert de oră de la intrarea sa în portul Colombo, „*Marlborough*” pornea iarăşi cu toată viteza spre punctul, în care întâlnise barca şi în apropierea căruia trebuia să se găsească şi pluta lui Marius.

În infirmeria echipajului, Jean Bart şi Raimondo strigau cu un accent de dureroasă îngrijorare.

— Doamne, Doamne, de-am ajunge la timp!

Sufereau îngrozitor la gândul că părăsiseră pe Marius.

Dar când povestiră cu de-amănuntul celor doi ofiţeri suferinţele pe care le înduraseră, aceştia îi consolară, asigurându-i că nu erau vinovaţi, deoarece când părăsiseră pe

Marius erau într-o stare de nebunie care-i făcea iresponsabili.

— Poate! zise Raimondo plângând. Dar dacă nu vom găsi pe Marius viu, nici odată nu no vom putea ierta că ne-am despărţit de dânsul!

Dacă e mort, ar fi trebuit să murim pe plută cu toţii!

Şi cei doi cercetaşi, urmaţi de Zomba se urcară pe punte. Şi acolo, rezemaţi de barca de la proră, scrutară cu ochii lacomi marea imensă şi albă sub lumina lunii şi a stelelor.

Torpilorul mergea cu maximum de viteză, dar lor li se părea că mergea prea încet şi tremurând strigau, rugători căpitanului:

— Mai iute, căpitane, mai iute!

Mişcat, căpitanul se prefăcea că dedea ordine, deşi ştia foarte bine că nu puteau merge mai repede de aşa. Chiar dac-ar fi făcut să explodeze cazanele.

CAPITOLUL V
Singur în mijlocul mării!

Timp de vreo trei sferturi de oră după despărţirea de tovarăşii săi, Marius, rămas singur pe plută, nu-şi dete bine seama de ceea ce făcuse sărind din barcă şi depărtându-se de ceilalţi.

Când se întoarse pe plută, atât era de slab în cât nici nu. Se putu ţine pe picioare şi se întinse, istovit, pe scândurile plutei.

Rămas astfel, adormi, cuprins de un somn, care-i permitea s-audă zgomotele din jur şi să-şi dea seama de ele. Mai mult timp nu auzi de cât plescăitul valurilor, ce se izbeau de marginile plutei.

Apoi, i se păru că pluta era zguduită. Câteva minute nu-şi dete seama exact, dar, însfârşit, repetarea aproape regulată a acelor lovituri îi atrase mai puternic atenţia.

Curiozitatea excitând facultăţile sale mintale, îi dete puţină forţă fizică, întocmai după cum puţină hrană i-ar fi sporit vitalitatea facultăţilor sale intelectuale. Deschise ochii, se ridică într-un cot şi privi în jur. Înţelese atunci că loviturile se produceau sub plută ceva mai înapoi în spre dreapta. Privi în partea aceea şi văzu apa se învârtea cu putere ori de câte ori se auzea o lovitură.

Curiozitatea îi fu şi mai aţâţată.

Ştim, că Marius era cel mai puţin istovit dintre cei trei cercetaşi. Temperamentul lui arzător, constituţia nervoasă îi făceau să poată rezista mai mult la privaţiunile fizice şi la rele morale.

Reuşi deci să se ridice şi să se ducă fără prea multă greutate în partea aceea de unde venea zgomotul. Acolo, îngenunchie şi rezemându-se cu mâinile de marginea plutei se plecă până-atunci cu fruntea suprafaţa apei şi ceea ce văzu îl umplu de o prodigioasă speranţă.

Ce văzuse oare?

O broască ţestoasă! Una din acele broaşte ţestoase foarte obişnuite în Oceanul Indian.

Marius citise prea multe cărţi de călătorii ca să nu ştie că anumite specii din aceste broaşte ţestoase marine, posed, la baza gâtului o pungă în care păstrează o provizie de apă dulce

pe care o beau în perioadele, destul de lungi uneori, în timpul cărora se aventurează departe de coaste.

Marius ştia apoi, că unele din aceste broaşte sunt enorm de mari şi că pot ajunge chiar până la o greutate de o mie cinci sute de livre. Carnea lor e fragedă şi gustoasă.

Broasca ţestoasă pe care Marius o vedea sub plută nu era, din fericire, prea mare.

Putea să aibă, judecând-o prin transparenţa apei, un metru şi jumătate de la cap la coadă şi vreo şaptezeci şi cinci de centimetri în lăţime.

Marius ştia, însfârşit, că broasca ţestoasă nu lasă să se scurgă sau să se strice apa pe care o păstrează în punga ce-i serveşte de rezervor. Această pungă e prevăzută cu un orificiu, care se închide atât de perfect, în cât apa nu se poate altera şi se citează un caz în care la o broască care fusese ţinută un an întreg fără hrană, s-a găsit apa tot atât de proaspătă ca la începutul experienţei.

Aceste amintiri sporeau forţa şi curajul lui Marius.

— Dacă pot prinde broasca, sunt salvat, se gândea el voi avea ce bea şi ce mânca mai multe zile şi ar trebui să fiu prea nenorocos, dacă în aceste câteva zile n-aş întâlni vreo navă sau n-aş da de vreun pământ.

Dar imediat îşi puse această întrebare:

— Cum să pun mâna pe broască?

N-avea nici arme, nici frânghie, nici vreun cârlig; nimic care să fi semănat cu vreun instrument oarecare. Dar, avea fantezia, fantezia şi voinţa.

— Importantul, îşi zise el, e ca broasca să n-o şteargă înainte ca eu să fi găsit o idee.

Stând pe marginea plutei, aplecându-se din când în când ca să vadă dacă broasca era tot acolo şi asigurat de loviturile continue care zguduiau pluta, îşi rodea unghiile, căutând.

Şi deodată, strigă triumfător:

— Am găsit! Numai de aşi izbuti!

Marius părea că reînviase.

Excitaţia sa nervoasă era atât de mare încât nu mai simţea nici oboseala, nici foamea, nici setea, nici o slăbiciune de nici un fel.

Trebuie să mărturisim: nu se mai gândea nici la Raimondo, nici la Jean Bart, nici la Zomba.

Şi iată cum procedă:

Îşi dete seama de poziţia precisă în care se succedau loviturile şi în punctul acela, făcând cât mai puţin zgomot posibil şi ne servindu-se de cat de cuţitul său, pe care-l păstrase din fericire în buzunarul bluzei, tăie frânghiile, care legau împreună scândurile ce formau suprafaţa plutei şi le dete la o parte. Apoi, ştiind că ţeasta acoperă corpul broaştei numai în partea superioară conchise:

— Broasca, mişcându-se, se apleacă în dreapta şi în stânga; va veni o clipă când prin gaura pe care o fac îi voi vedea marginea carapacei! Şi atunci cu una din aceste vergele solide şi ascuţite când broasca îşi va descoperi punctul în care carapacea şi corpul se unesc, voi vârî între ele vârful vergelei şi servindu-mă ca de o pârghie, voi ridica broasca prin gaură... Şi cum, în caz de pericol, aceste animale îşi trag repede capul şi picioarele sub carapace, îşi va micşora volumul şi o voi putea scoate prin gaură şi o voi răsturna pe plută.

Acesta era planul lui Marius.

Ingenios! Şi putea reuşi! Dar trebuia ca împrejurările să se preteze.

Mai trebuia apoi, ca broasca să nu se sperie simţind deasupra ei acea gaură în locul scândurii de care se lovea mereu în acel moment.

Sau, ca vreun capriciu oare care să n-o facă să plece, un capriciu opus aceluia, care o adusese aici şi o imobilizase de un sfert de oră sub plută.

Gaura fu repede făcută. Scândurile scoase de Marius lăsau cam la mijlocul plutei un spaţiu liber, care părea o trapă deschisă deasupra mării. Şi acolo, Marius văzu spinarea broaştei.

Tremurând de bucurie, Marius apucă o vergea, pe care o alesese mai dinainte şi înţepenindu-se pe picioare aşteptă momentul propice.

De două ori spaţiul dintre carapace şi corpul broaştei îi apăru, dar nu în poziţie potrivită ca să poată introduce brusc vergeaua ascuţită.

Însfârşit, a treia oară, legănarea broaştei accentuându-se, Marius lansă cu toată puterea vergeaua, vârând-o sub carapace şi rezemând-o imediat de marginea găurii, împinse, apăsând ca asupra unei pârghii!

Dacă şi-ar fi lăsat picioarele şi capul afară, broasca n-ar fi trecut prin gaură; şi fatalmente din pricina oscilaţiilor plutei, ar fi alunecat pe o parte, scăpând de soarta, care o aştern

Dar, simţindu-se atinsă, deşi ignora pericolul care o ameninţa făcu aceea ce fac toate aceste animale: se puse la adăpost în carapacea ei.

Marius atâta aştepta.

Făcu o sforţare mai mare şi cu un „Ah!” formidabil o răsturnă pe plută.

Simţindu-se în poziţia aceea, cea mai rea pe care o poate avea, broasca agită cu disperare cele patru labe mişcându-şi capul la dreapta şi la stânga, în sus şi-n jos.

Marius ştia însă, că acum nu se mai putea întoarce! Victoria era completă! Căzu în genuchi; şi ţinându-se cu amândouă mâinile de piept, râdea, râdea!

— Ah! Mii de pipe! Fulgere şi tunete! Ăsta zic şi eu noroc la pescuit! Raimondo! Jean Bart! Zomba! Veniţi de vedeţi!

În exaltarea lui uită împrejurările tragice care precedaseră acest eveniment. Dar tăcerea care răspunse la acel strigăt de triumf îl readuse la realitate. Pe cât de mare-i fusese bucuria, pe atât de mare fu durerea care-i urmă.

— Nenorocire! zise el cu voce sfârşită şi când mă gândesc că dac-am fi avut forţa şi răbdarea s-aşteptam câteva minute înainte de a fi făcut nebunia să sărim în barcă, această broască ne-ar fi ajuns la câteşi patru. Ne-ar fi salvat pe câteşi patru!

Rămase, astfel complet abătut; căci soarta tovarăşilor săi îl preocupa acum mai mult de când era liniştit în ceea ce-l privea. Căci cu optimismul său obişnuit nu se îndoia un moment că nu va ajunge în curând în faţa vreunui ţărm, sau că nu va întâlni vreo navă înainte de a fi consumat hrana şi băutura pe care i le procură broasca ţestoasă. Dar instinctul de luptă şi de conservare îl scoaseră repede din acea prostraţie oricât era ea de firească.

Cu gândul că, pentru un moment, ori ce ar fi făcut nu putea fi de folos prietenilor săi şi că poate şi ei găsiseră posibilităţi de salvare, se grăbi să se folosească de prada lui. Setea mai presus de orice îl ardea. Primul lucru de făcut deci, era să descopere punga cu apă. Atunci, se gândi:

— S-o omor mai întâi?

Era o problemă grea.

Omorând-o, trebuia să aibă grijă să nu golească punga cu apă; trebuia apoi să încerce să desfacă de la gât acel recipient natural, în aşa mod în cât conductele interne care îl legau de organele stomacului şi ale digestiei să nu lase apa să se scurgă.

După ce examină cu atenţie broasca a cărei pungă era umflată de apă, Marius îşi zise cu hotărâre:

— O s-o ucid, tăindu-i gâtul. Dac-o curge apă o s-o văd şi voi căuta să remediez răul în vreun mod oarecare. Principalul e să am mâna sigură, sânge rece şi în primul rând un cuţit tăios. Asta e lucrul cel mai greu.

Se uită la cuţit. Era unul din acele mici instrumente adoptate de cercetaşi şi care le servesc la diverse întrebuinţări când sunt în tabără. Noii şi bine păstrate astfel de cuţite sunt excelente, având lame solide şi tăioase. Al lui Marius însă, fusese, mai întâi, de atâtea ori în apă şi servise la operaţii atât de diverse în cât lamele nu numai că nu mai tăiau bine, dar erau pe alocurea şi ştirbite.

— Mii de pipe, zise el, cuţitul ăsta taie întocmai ca genunchiul bunică-mii. Se gândi că trebuia să-l ascută. Dar, cu ce? De odată îşi aduse aminte şi se bătu pe frunte.

— Am găsit! Carapacea broaştei.

Îngenunchea lângă animal şi pe marginea carapacei începu să frece cuţitul, întâi încet, apoi cu mişcări din ce în ce mai repezi. După câteva minute constată că lama începea să taie mai bine. Continuă. După un sfert de oră o transformase într-un adevărat brici. Atunci puse în execuţie diversele operaţiei chirurgicale pe care le proiectase. Reuşiră la perfecţie. Putu izola punga cu apă şi cu ajutorul unor şuviţe de stofă, tăiate din bluza lui legă diversele vine şi artere care ieşeau din ea.

După ce sorbi cu voluptate din lichidul răcoritor, puse, cu îngrijire, punga de-o parte. Acele înghiţituri de apă îi redară o vigoare nouă, neaşteptată.

— Oh! După ce voi mânca şi puţină carne, pot să vie toate furtunile din lume, mă simt în stare să le înfrunt pe toate.

Ştia că broasca, dacă era bine curăţată putea dura şi mai multe zile fără să se strice. Avea de gând ca a doua zi sa taie carnea în felii subţiri pe care să le usuce la soare, căci de făcut focul nici nu se putea gândi, de oarece nu mai avea nici ghete, nici moletiere.

Se resemnă deci să mănânce carnea crudă şi nu i se păru rea; avea un gust de peşte, dar în definitiv, se putea mânca. După acel prânz rudimentar, Marius legă broasca de plută ca să nu cadă în timpul nopţii, mai bău o înghiţitură de apă şi încredinţat că noaptea va fi calmă, se culcă şi adormi imediat.

CAPITOLUL VI
Telegrama

Dormi mult bravul Marius, fără să vadă în vis, torpilorul englez, care-l căuta pe mare. Şi totuşi, acesta trecuse foarte aproape de dânsul. Într-adevăr, căpitanul şi locotenentul făcuseră calcule minuţioase şi asiguraseră pe Raimondo şi Jean Bart că se vor întoarce în punctul exact unde găsiseră barca. Şi ajunseră în zori, când cerul începea să se coloreze uşor în violet.

— Iată cum vom proceda, zise căpitanul, după ce dovedi lui Raimondo şi lui Jean Bart cu ajutorul calculelor că se găseau în locul precis unde abordaseră barca.

— Vom descrie continuu cercuri excentrice care ne vor permite să explorăm absolut toată marea în jurul acestui centru. Şi cum direcţia vântului nu s-a schimbat de ieri e sigur că pluta a fost împinsă ca şi barca spre est-nord-est. Calculând poziţia pe care o avea, probabil, pluta în momentul când a-ţi părăsit-o, ţinând cont de direcţia urmată de voi şi de deplasarea subită a bărcii, când aţi încetat de a mai vâsli, pluta trebuie să fie în momentul acesta între noi şi Mahe din Indii.

Planul căpitanului fu executat întocmai. Toată ziua aceea torpilorul naviga în cercuri din ce în ce mai mari în apele Mării de Oman. Dar nu le descria în jurul aceluiaşi cerc imaginar. Acel centru se deplasa de la sud-vest, spre nord-vest, astfel că în drumul său, torpilorul parcursese tot spaţiul, care se întindea între punctul de plecare şi coastele occidentale ale Indiilor engleze, Şiş exact, după douăzeci şi şapte ore şi treizeci de minute de la plecarea din portul Colombo, vasul *Marlborough* se găsea în cercul luminos al principalului far din Mahe. Dar, în cursul acestor două zeci şi şapte de ore nu văzuseră nimic care să semene a plută sau a unei părţi desfăcută din ea.

Raimondo, Jean Bart şi bunul Zomba erau deznădăjduiţi. Zadarnice erau cuvintele de consolare ale căpitanului şi ale locotenentului; durerea celor doi cercetaşi nu mai cunoştea margini. Dar, însfârşit, după ce totul fu încercat şi nu se mai putu face nimic spre a regăsi pe Marius, Raimondo şi Jean Bart îşi regăsiră încetul cu încetul acea tărie sufletească, mulţumită căreia rezistaseră pân-acum la cele mai mari nenorociri. E drept

că nenorocirea, de care acum nu se mai îndoiau, era cea mai grozavă din toate prin care trecuseră.

Învinseră durerea care-i copleşea şi ascultară pe căpitan care-i îndemna să se ducă să se culce. Nu voiră să se despartă şi trebui să li se mai aşeze un pat în cabina căpitanului. Jean Bart se culcă fără să se dezbrace şi Raimondo făcu acelaş lucru şi, doborâţi de durere şi de oboseală adormiră curând. Zomba, ca un câine credincios, se culcase pe jos între cele două paturi, nu voise nici cel puţin o pătură, dar se feri să închidă ochii şi tot timpul nu-şi luă privirea de la cei doi tineri, ai căror obraji palizi erau udaţi şi în somn, de şiroaie de lacrimi.

După ce împlini ultimele formalităţi prescrise de gradul său de comandant, căpitanul se întoarse de la Colombo cu una din şalupele vasului şi, când fu pe punte, întrebă pe locotenentul Widley ce făceau cercetaşii.

— Sărmanii băieţi, dorm încă, dar par ceva mai liniştiţi.

— Bine, să-i lăsăm să se trezească singuri.

Erau orele şapte seara, când operatorul de la postul de radio, părăsi mica sa cabină şi înaintă spre cei doi ofiţeri.

— D-le căpitan, zise ei, o radiotelegramă din Colombo.

Căpitanul luă hârtia ce i-o întindea operatorul şi, la ultimele raze ale soarelui, care apunea citi în grabă. O exclamaţie îi scăpă de pe buze şi fără să spuie nimic locotenentului, se îndreptă în fugă spre cabina sa, urmat de Widley, care, pricepuse că se petrecea ceva.

Abia intră şi căpitanul strigă cu glas vibrant de emoţie:

— Cercetaşi, cercetaşi italienii...

La acel strigăt cei doi cercetaşi se ridicară pe paturile lor, pe când Zomba sărea în picioare.

— Ce e? Ce e? întrebară împreună pe căpitan, care intrând, aprinse lumina electrică.

Şi atunci căpitanul, aruncând telegrama pe patul lui Raimondo, zise cu glasul tremurător:

— Citeşte! Citeşte dragul meu!

Şi iată cele ce citiră Raimondo şi Jean Bart:

„Dirigintele poştei din Mahe către dirigintele poştei din Colombo.

Corabia olandeză Wilhelmine *intrată în radă la Mahe, având pe bord cercetaşul italian Marius Colombo, găsit adormit pe pluta rătăcită pe mare. Marius Colombo, sănătos, întreabă dacă în portul Colombo nu e vreo navă care să fi întâlnit în marea Oman*

sau în Oceanul Indian o barcă cu ceilalţi doi cercetaşi şi un negru. Răspundeţi radiotelegrafic.”

Bucuria pe care o simţiră Raimondo şi Jean Bart fu atât de mare încât cei doi tineri abia avură puterea să se azvârle unul în braţele celuilalt şi îşi pierdură amândoi cunoştinţa.

Zomba luă şi el telegrama şi o citi, dar el nu leşină ci începu să sară ca un nebun, fluturând telegrama şi executând sub ochii căpitanului şi ai locotenentului, care priveau înmărmuriţi, cel mai fantastic dans pe care l-a putut imagina vreodată vreun negru.

Căpitanul şi locotenentul se îngrijau însă de cei doi leşinaţi dându-le câteva picături de rom, frecţionându-i energia şi stropindu-i cu apă. După câteva minute ei deschiseră; ochii şi suspinând adânc se ridicară în sus. Cuvintele de bucurie pe care le schimbară sunt imposibile de redat, dar amândoi întorcându-se spre căpitan strigară cu glasul tremurător:

— Oh! D-le căpitan! Vă rugăm, vă implorăm, răspundeţi mai întâi la telegramă şi apoi să plecăm la Mahe cât mai iute!

Căpitanul Plumcatt era destul de independent de autorităţile engleze din Colombo spre a-şi lua răspunderea unei noii călătorii spre Mahe. Dar cum această cursă nu fusese prevăzută de amiralitate, ezita.

Totuşi, după ce se consultă cu locotenentul îşi luară amândoi răspunderea şi anunţară pe cei doi cercetaşi că vor pleca imediat. De la Colombo la Mahe sunt aproximativ şapte sute cinci zeci de kilometri pe care torpilorul „*Marlborough*” îi putea străbate în două zeci şi cinci de ore, făcând două zeci de noduri pe oră, adică aproximativ 28 de kilometri. Dar, o radiotelegramă ajunge în orice caz, mai repede decât un torpilor şi cei doi cercetaşi se consolară, gândindu-se că Marius va fi în curând încunoştinţat de radiograma pe caro avea s-o primească directorul poştei din Mahe şi care suna astfel:

„Cercetaşii italieni: Raimondo Balsan şi Jean Maria Callega, salvaţi împreună cu Zomba de torpilorul Marlborough *are părăseşte imediat Colombo cu destinaţia Mahe, unde va ajunge peste douăzeci şi cinci de ore. Raimondo şi Jean Bart îmbrăţişează pe Marius”.*

Şi pe când se înnopta torpilorul *Marlborough* se îndrepta cu toată viteza spre Mahe.

CAPITOLUL VII
Portul Mahe

Mahe e un mic oraş a cărui plajă serveşte şi de port şi care duce o viaţă liniştită la umbra nenumăraţi săi palmieri. El e locuit de indieni care şi-au păstrat obiceiuri, de câţiva descendenţi ale vechilor familii de colonişti francezi, de o jumătate de duzină de funcţionari şi de câţiva englezi.

E lesne de închipuit vâlva pe care o produse în acest orăşel ştirea că vasul cu pânze „*Wilhelmine*" care ancorase în port avea pe bord pe unul din faimoşii cercetaşi pe care-l găsise în largul mării adormit pe o plută!

Vestea se răspândi ca fulgerul şi toată populaţia se găsea pe plajă când debarcă Marius.

Destul de restaurat fiziceşte mulţumită broaştei ţestoase care-i procurase carne şi apă, Marius ar fi fost mai triumfător ca oricând de n-ar fi fost grija de soarta camarazilor săi care-l chinuia. Dar, neînvinsul său optimism îi da speranţa e tovarăşii său de aventuri avuseseră acelaşi noroc ca şi el.

Îndată ce guvernatorul din Mahe auzi povestirea lui Marius, se grăbi să cheme pe dirigintele poştei şi îi spuse să expedieze imediat o radiogramă la Colombo, singurul port în afară de Mahe, unde cei doi cercetaşi putuseră fi transportaţi, dacă vreun vas îi întâlnise pe mare.

Şi când, chiar dirigintele poştei, cu capul gol, veni în fuga să aducă mult aşteptatul răspuns, bucuria lui Marius fu atât de prodigioasă, încât bravul tânăr pierdu noţiunea locurilor în care se găsea. Dar, el nu leşină, ci privi în jur cu o expresie de bucurie amestecată cu spaimă şi ochii săi oprindu-se asupra fiicei guvernatorului, o drăgălaşă fetiţă de cincisprezece ani, îi sări de gât şi începu s-o sărute cu furie pe amândoi obrajii.

Surprinsă la început, fetiţa înţelese imediat sentimentul şi gestul lui Marius şi îi înapoie şi ea săruturile, plângând şi râzând împreună.

Torpilorul nu putea sosi la Mahe decât la nouă seara, a doua zi.

Cu mult înainte de această oră, plaja era plină de lume printre care şi guvernatorul. Toţi funcţionarii erau în uniforme şi în

mijlocul lor Marius, în costumul lui, care fusese spălat, reparat şi călcat, în plină lumină răspândită de torţele ce le purtau în mână indigenii.

După câteva minute de aşteptare în întunericul mării apărură două puncte luminoase, care înaintau, mărindu-se din clipă-n clipă. Erau farurile torpilorului. Marius, nerăbdător, sări fără veste în barca unui indigen şi vâslind cu energie spre vasul care înainta,

Astfel, întâlnirea dintre cei trei cercetaşi se făcu pe torpilorul *Marlborough* alături de căpitanul Plumcatt si a locotenentului Widley.

Marius trecu în şalupa torpilorului, unde se aşeză între Raimondo şi Jean Bart, ţinându-i pe amândoi de mână.

Primire ce li se făcu fu de neuitat.

În casa guvernatorului se aranjase, în grădină, un fel de bal popular, Se bău şampanie, se schimbară discursuri, se strigă de nenumărate ori:

— Trăiască Italia! Trăiască Franţa! Trăiască cercetaşi italieni! Trăiască Anglia!

Şi în noaptea aceea, când cei trei cercetaşi dormiră în paturile moi ce li se puse la dispoziţie în casa celui mai bogat comerciant din Mahe, avură visurile cele mai minunate care-i făcură să uite toate suferinţele îndurate. Nu erau însă dezgustaţi de aventuri, ci dimpotrivă!

Şi când, la masă, avură prilejul să mulţumească încăodată celor doi căpitani, Plumcatt şi Van Holoben, precum şi locotenentului Widley car le salvase viaţa si guvernatorului care-i găzduise, Marius exprimă sentimentele lor a câtor trei, zicând:

— Şi acum d-lor, nu ne mai rămâne decât să vă promitem, ghiciţi ce lucru?

Şi cum toţi ascultau cu extremă curiozitate, Marius termină.

— Pielea primilor patru tigri pe care îi vom ucide în jungla franceză!

Citiţi urmarea în fascicola nr. 15:

JUNGLA TRAGICĂ.

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI